

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 145

Tusschen de Wolven

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL • HEERENGRACHT 313 • AMSTERDAM

TUSSCHEN DE WOLVEN

HOOFDSTUK I.

De legende van Winiawski.

De villa van Lord William Aberdeen, in Regentstreet, een der fraaiste huizen uit deze deftige straat van Londen, was reeds geheel in duisternis gehuld.

Dat gelek althans zoo aan den voorgevel van het prachtige gebouw.

Maar hij, die om de villa heen geloopt zou zijn, en zoodoende de achterzijde zou hebben bereikt, die op den grooten tuin uitzag, zou bemerkt hebben, dat uit twee ramen in den achtergevel een rosachtig, gedempt licht straalde, twee ramen, die zich op de eerste verdieping bevonden, en waarvan er een op een kier open stond.

Alles zweeg in dien heerlijken zomernacht.

Het was ongeveer middernacht.

De groote tuin lag als een droomlandschap onder de stralen van de volle maan, die grillige schaduwen wierp over de breede wandelpaden, en ware duivels maakte van de talrijke marmeren figuren van faunen en satyrs, die op de gladde grasvelden waren nedergezeten, of aan den ingang van de weelderige bosschages, zoodat het scheen, alsof zij op de loer lagen, gereed om den argeloozen voorbijganger te bespringen.

Zacht murmelde het water van een kleine beek, die de eigenaar van het prachtige woonhuis met zeer veel moeite en ongehoorde kosten in zijn park in het hartje van de Engelsche wereldstad had weten aan te leggen.

Maar boven dit lieflijk geruisch uit klonk de muziek van een viool.

Het heerlijke instrument moest wel door een mees-terhand bespeeld worden...

Soms klaagde het zoo hartverscheurend, dat het was, alsof het als een sterfelijk mensch, heete, bloedige

tranen schreide, dan weder ruischte het als een plechtige psalm. In breede golven, machtig en dreunend als van een orgel tijdens de Hoogmis, stroomden de klanken het venster uit. Maar eensklaps knapte de melodie weer af, en een satansch klankenfeest snierpte door de zacht ademende zomerlucht. De viooltonen waren nu als kleine duivels, jolige bokkensprongen makend, gillend en fluitend, dartelend en sarrend. En weer sloeg de melodie om..., een krijgshaftige marsch klarende stout en aanmatigend, driest en schetterend door den nacht, en ten slotte, nadat het even stil was geweest, een stilte die spookachtig aandeed na dit festijn van tonen, klonk, in haar oneindige, smartelijke berusting, de onvolprezen Legende van Winiawski ...

Heel zacht klonk daarbij het piano-accompagnement.

In de kamer, waaruit de viooltonen den nachtelijken, maanlichten tuin waren ingestroomd, bevonden zich twee mannen.

De eene was John Raffles, de bezitter van dit huis, dat hij bewoonde onder den naam van Lord Aberdeen, de ander was zijn eenige vriend, zijn secretaris Charly Brand.

De laatste zat aan de groote vleugelpiano; zijn vingers rustten zachtjes op de toetsen. Zijn jong gelaat was overstromd met tranen.

Eensklaps wendde hij zich om, en riep harstochtelijk tot den man, die zulke wonderbare klanken uit de viool wist te tooveren:

— Laten we ophouden, Edward, laten we ophouden! Ik kan het niet langer verdragen! Het gaat iemand door de ziel, zooals jij de Legende speelt... het maakt me huiverig en geeft me zulk een oneindig troosteloos gevoel, dat ik het je niet zeggen kan!

Raffles liet de viool langzaam zakken.

— Welke wijsgeer heeft het ook weer gezegd, dat

voor ons menschen iedere genieting, zelfs de meest volmaakte, in smart moet verkeeren, zeide hij op doffen toon. Het is zoo. Deze Legende behoort voor mij tot het edelste, wat er ooit getoonzet is, het lijkt mij of Winiawski in deze klacht al zijn zielesmart heeft uitgestort. Het is van de puurste schoonheid, en toch lijdt je, nu dat stuk heerlijke muziek misschien wat beter dan middelmatig voor je vertolkt wordt!

— Zeg dat toch niet! riep Charly verontwaardigd uit. Hoe kun je dat zeggen! Je weet immers wel, dat er op de geheele aarde geen twee vioolkunstenaars zijn zooals jij en dat je schatten zoudt kunnen verdienen, als je maar te bewegen was, je in het publiek te doen hooren!

— Eerder zou ik mijn beide handen laten afhaken! riep Raffles uit, terwijl er een trek van doodelijken haat op zijn schoon, scherp geteekend gelaat verscheen! Stel je voor, ik, ik, John Raffles, mijn liefde en bittere wrok, mijn niet te blusschen haat en afkeer uitgillen voor een bende ezels in zwarte rokken, of met bloote armen en kapsels, waarover een bekwaam coiffeur ruim een uur gewerkt heeft! Het denkbeeld alleen maakt me onpasselijk!

— Ja, dat weet ik! Het heeft zelfs jaren geduurd, voor ik achter je ongelooflijke talenten kwam! En toen nog een jaar, voor je zelfs voor mij wilde spelen, ofschoon je toen reeds heel goed wist, dat onze zielen gelijk gestemd waren, en ik niet een van die leeghoofdige concertgangers was, die den musicus beoordeelen naar de gage die hij verdient, en de cosmetique in zijn haar!

— Dus we zullen maar niet verder musiceeren?

— Ik kan niet meer, Edward! Dat verdraagt geen menschelijk wezen van vleesch en bloed lang! Je viool, door jou geniale handen bespeeld, doet iemand eerst opklimmen tot de hoogste toppen van het zuiverste, reinste geluk — om hem dan weer neer te smakken in een obscenen poel van duivelsche lusten! Jou viool zou menschen beurtelings tot helden, zwakkelingen, satyrs, droomers en narren maken!

— Muziek is het eenige, wat het leven waard maakt geleefd te worden, zeide Raffles ernstig, terwijl hij de viool, een buitengewoon kostbare Stradivarius, in de met fluweel gevoerde, vierkante kist legde. Dat is ook geen wonder, want de muziek was er nog vóór den mensch. Een bewijs, dat ze een onmisbaar bestanddeel van ons bestaan zou zijn.

— Denk je, dat er muziek was, voor de menschheid geboren was? vroeg Charly verwonderd.

— O ja, daarvan ben ik zeker! Ik geloof, dat de aarde een soort gematerialiseerde toon is, aangeslagen... ergens op een onmetelijk klankbord in den chaos...

— Het is een wonderlijke opvatting, mompelde Charly. Hij stond op en klapte de piano dicht.

— Willen wij gaan slapen? vroeg Raffles.

— Ik wil het wel probeeren, maar ik weet zeker, dat het mij toch niets zal helpen; mijn zenuwen zijn geheel en al in de war!

— Ik vrees, dat ik zelf ook niet in de ware stemming ben om nu reeds te gaan slapen, zeide Raffles.

Hij trad op het venster toe, en sloeg beide vleugels wijd open. Met volle, zilveren golven stroomde het maanlicht de kamer binnen, zoo stralend helder, dat het den rossen glans van de electriche pianolamp geheel scheen te verdooven.

Raffles leunde tegen een der vensterposten, de lange, witte vingers uitgespreid, de toppen rustend op het kozijn.

— Hoe stil, hoe plechtig stil is deze zomernacht! zeide hij op gedempten toon. Het leven van de machtige wereldstad schijnt op dit park te stuiten, zooals de golven der zee breken op de rotsen! Hoor, heel vaag maar hoor je het nachtleven van Londen, als een verre branding!

— Zie de maan eens!

— Het is een wonder — zij dooft ons poover electriche licht, zooals wij een kaars uitdooven. Haar zilveren schijnsel, dat we toch al honderdduizenden jaren aanschouwen als iets vanzelf sprekends, iets heel gewoons, doet dit product van eeuwenlang nadenken, zwoegen, uitvinden, verbeteren — het electriche licht verbleeken. De Natuur, Charly, is en blijft ons toch steeds en overal en in alles de baas! Kom — laten wij dan maar een lange wandeling gaan maken — ik behoef je zeker niet te vragen, of je niet naar de Windsor Club wil? vroeg Raffles glimlachend.

— Bewaar me! riep Charly verschrikt uit. Om mijn heele stemming te bederven? Ik liep even graag regelrecht de Theems in!

— Dat dacht ik wel! Nu, laten we dan maar gaan!

HOOFDSTUK II.

Een zonderlinge ontmoeting.

De beide vrienden verlieten de muziekkamer om hoed en wandelstok te gaan halen, en eenige minuten later stonden zij op straat.

Het was inderdaad een verrukkelijke zomernacht, voor Londen van een zeldzame, wonderbaarlijke helderheid.

De sterren schitterden met ongewonen glans aan den fichten nachthemel. Een zoete lucht steeg bedwelmend uit de geweldige kuipen, gevuld met kostelijke bloemen, die in den voortuin van de villa van Lord Aberdeen stonden.

Even stonden de beide vrienden besluiteloos. Toen zeide Raffles:

— Kom, we zullen de rivier maar eens opzoeken — de Theems is overheerlijk in nachten als deze!

— Zooals je wilt! Mij is het geheel onverschillig! Ik geniet al van de geurige, zachte, bedwelmende lucht!

Zij liepen nu Regentstreet uit, tot zij The Mall bereikten, en sloegen dezen prachtigen, breeden weg in, ter linkerzijde begrensd door het Sint James Park.

Spoedig doemde voor hen de zwarte, logge massa van Buckingham Palace op.

— Vindt jij het een mooi gebouw, Edward? vroeg Charly, toen de beide wandelaars het koninklijk verblijf dicht genaderd waren.

— Het is het leelijkste paleis, dat ik ken, antwoordde Raffles; en er zijn er maar twee of drie, die ik niet ken! En men heeft het er niet mooier op gemaakt door er telkens wat te knoeien, hier wat weg te nemen, daar wat bij te plakken! Lieve hemel — ik vind de witgepleisterde schuur, die koning Nikita van Montenegro tot verblijf strekt, nog mooier!

— Je hebt gelijk! Dat ziet er tenminste nog vroolijk en opgewekt, licht en fleurig uit — maar deze vormlooze steenklomp — —

Zij hadden het Paleis des konings rechts laten liggen, en sloegen nu, weinig pratend, genietend van den heerlijken nacht, Buckingham Palace Road in. Zij passeerden snel het Victoria station, het verlicht en vol sissende, ratelende, stampende en snerpende geluiden, die vloekten met de plechtige rust van den zomernacht, en bereikten eindelijk, na ruim anderhalf uur te hebben geloopt, de Theems, tegenover de Chelsea-brug,

die de industrie-wijk bij uitnemend met de reusachtige rangeerterreinen aan gene zijde van de rivier verbindt.

Als een oase te midden van deze woestijn van smook en damp, roet en steenkoolgruis ligt daar het Battersea Park met zijn breede lanen, smalle wandelpaden, cricketvelden en prachtige vijver.

— Kom, laten we de brug nog even oversteken en wat op een van banken gaan zitten in Battersea Park, stelde Raffles voor.

— Heel graag! Dan komen we wat op ons verhaal voor den terugtocht! We hebben nu twee uur geloopt.

— Ja, ik hoorde het daareven twee uur slaan — —

De beide vrienden gingen de breede brug over, welke de Theems hier ter plaatse met een drietal machtige bogen overspant, en sloegen toen dadelijk rechtsaf, Battersea Park in, dat op dit late uur van den nacht zoo goed als verlaten was, op enkele agenten van politie na, die slaperig de ronde deden, geheel en al onder den indruk van de loome atmosfeer, na een dag van zwaren dienst.

Raffles en Charly sloegen het breede wandelpad in, dat naar het rond-point midden in het park voert, en vervolgens een der kleine zijpaden die naar den vijver voeren. Langen tijd spraken zij geen woord, zoo waren zij beiden aangegrepen door de schoonheid van dezen onvolprezen nacht, het zachte ruischen van de hooge boomen, en den luwen wind, die verkoelend over hun voorhoofd streek.

Ten slotte namen zij plaats op een bank, niet ver van den vijver, en van waar men het heldere water duidelijk kon zien stroomen.

Een kwartier verstreek. Beide vrienden waren in hun eigen gedachten verdiept. Geen geluid liet zich hooren, of het moest zijn de verliefde roep van een nachtegaal, of de eentonige schreden van een agent die de ronde deed.

Juist waren de voetstappen van den ordebewaarder weder voor de zooveelste maal weggestorven, toen in de verte het zacht gekraak van wielen over het grint werd vernomen.

Raffles spitste de ooren, uit een soort instinct.

— Daar nadert een rijtuig, zeide hij fluisterend.

— Ja, een cab zeker, die nog een vrachtje moet afleveren... een of anderen dronken ezel, die niet weet hoe hij zich bezondigt! zeide Charly onverschillig.

— Wat het tweede gedeelte van je opmerking betreft, heb je misschien gelijk, Charly, zeide Raffles... maar denkelijk niet, wat het eerste aangaat!

— Wat bedoel je?

— Het naderende rijtuig is geen cab, maar een hansom!

— Maar Edward! riep Charly uit. Wil je me nu wijsmaken, dat je zonder het rijtuig gezien te hebben, kunt uitmaken of het twee of vier wielen heeft?

— Ik zie het niet, beste Charly, maar ik hoor het! Ja, dat komt je ook al niet zeer geloofwaardig voor, zooals ik duidelijk aan je gezicht kan zien, en toch geef ik je de verzekering, dat het zoo is! Niets dan oefening, gepaard gaande met een bijzonder fijn gehoor! Willen we voor de aardigheid eens wedden, dat ik gelijk heb?

— Maar het rijtuig kan wel een geheel anderen kant uitgaan! riep Charly uit.

— Neen, het komt het park in, en hierheen!

— Hoe weet je dat nu weer?

— Ook dat zeggen mijn ooren me! Ik hoor duidelijk het knarsen van de wielen op het grint, en dat is er buiten Battersea Park niet, of ik moest me al heel sterk vergissen!

— Neen, dat komt uit, maar hoe je dat nu al kunt hooren, is me een raadsel!

— Nu, wedden we of niet? vroeg Raffles ongeduldig.

— Natuurlijk!

— Waarom?

— Om een doos fijne sigaretten!

— Mooi zoo! Je kent mijn geliefd merk, en je weet, waar ik ze het liefst koop!

— Ben je zoo overtuigd, dat je zult winnen? vroeg Charly, toch een weinig van zijn stak gebracht door de zekerheid waarmede Raffles dit gezegd had.

— 't Is alsof ik ze al in mijn zak had! zeide Raffles lachend. En nu stil, zoodat we het goed hooren aankomen. En laten we nu naar den grooten rijweg gaan, anders kunnen we door de boschjes heen niet goed waarem. Het rijtuig volgt natuurlijk den hoofdweg, en zou van onze bank af niet zichtbaar zijn... daar ginds moet er ook een staan, als ik het me wel herinner.

Zij stonden op, en liepen het smalle wandelpad ten einde, tot zij bijna den grooten weg bereikt hadden, waarvan zij nog gescheiden waren door een dicht boschje.

Op dit oogenblik klonk het geratel van de wielen van het rijtuig en het hoefgeklak van het paard reeds veel duidelijker.

De weg maakte hier een vrij scherpe bocht en de beide vrienden konden door het boschje heen het

rijtuig reeds op tamelijk verren afstand zien aankomen.

— Je hebt gelijk! fluisterde Charly eensklaps. Het is een hansom, je hebt je sigaretten eerlijk gewonnen.

— Nu, eerlijk! riep Raffles lachend uit. Dat is misschien het woord niet! Ik wist zoo goed als zeker, dat mijn ooren me niet zouden bedriegen! En nu je overtuigd bent, gaan we maar weer op ons oude plekje bij den vijver zitten!

— Goed! Het is daar zoo verrukkelijk stil en vreedzaam!

Zij keerden zich weder om en waren reeds weder eenige schreden in de smalle laan voortgegaan, toen Raffles plotseling stil stond.

— Wat is er? fluisterde Charly verwonderd.

— Hoor je het rijtuig nog? vroeg Raffles met gesmoorde stem.

— Neen, antwoordde Charly verbaasd. Daareven hoorde ik het toch nog duidelijk en tamelijk dicht bij!

— Nu, het zal wel niet door den grond gezonken zijn, zeide Raffles glimlachend, het zal wel ergens aan den breeden weg stilstaan!

Hij bracht het oog voor een opening in het dichte gebladerte, en greep eensklaps zijn metgezel zoo krachtig bij den arm, dat Charly groote moeite had, een kreet te weerhouden.

Raffles wenkte hem, naderbij te komen en zijn oog eveneens voor de opening in het gewirwar van takken en bladeren te brengen.

Charly gehoorzaamde.

Op dertig pas afstand ongeveer, in vogelvlucht gemeten, maar op minstens honderd, als men de bocht in den weg zou moeten volgen, stond een hansom, een dier overbekende Londensche huurrijtuigen op vier wielen, aan den rand van den breeden rijweg stil, zooveel mogelijk in de schaduw, welke de dichte boschjes naast den weg teekenden.

De koetsier stond voor het paard en hield het bij den toom vast.

Uit het rijtuig stapten vlug twee mannen, die onderzoekend rondkeken, en eensklaps als konijnen, die voor den hond in hun hol vluchten, weder in het rijtuig sprongen, toen de eentonige stap van den agent weder naderde.

Charly keek zijn meester met de grootste verbazing aan.

— Wat moet dat in 's hemels naam beteekenen? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Tot dusverre heb ik er niet het flauwste ver-

moeden van, maar ik zegen mijn lot, dat mij op het denkbeeld heeft gebracht, om vannacht juist naar dit park te gaan, Charly! Ik geloof, dat me hier de lucht van een heel eigenaardig zaakje in den neus waait, dat wel wat belooft na drie weken van ontzenuwend nietsdoen!

— Maar wat duivel komen die mannen...?

— Als we maar kalm afwachten, zullen we er wel van zelf achter komen, viel Raffles hem zacht in de rede. Wij hebben allen tijd!

De beide vrienden brachten hun oog weder voor het bladerenscherm, en keken met gespannen aandacht toe.

De agent naderde.

De man die voor het paard stond, deed alsof hij iets aan het hoofdstel van het dier peuterde, ten einde zijn stilstaan midden in het park op dit late uur van den nacht aannemelijk te maken.

Nu was de agent vlak bij het rijtuig.

Blijkbaar verheugd, dat hij een praatje kon maken, knoopte hij een gesprek aan met den koetsier.

De stilte in het park was zoo groot, dat de twee luistervinken woord voor woord konden verstaan wat er gesproken werd. De koetsier sprak het Engelsch met een sterk buitenlandsch accent.

— Scheelt er wat aan, koetsier? vroeg de agent, terwijl hij naderbij trad.

— Beteekent niets, bromde de koetsier, de kinketting is gebroken.

— Heb je ijzerdraad bij je? Anders kan ik je wel met een stukje helpen, zeide de gediensstige agent, wiens hulpvaardigheid echter niet zeer op prijs scheen te worden gesteld, tenminste de koetsier gaf een brommend antwoord, dat den ordebeewaarder, die het er nu eenmaal op gesteld had zijn verving met een praatje te verdrijven, geenszins afschrikte.

In het oosten werd een flauwe schemering zichtbaar, die tamelijk snel in kracht won.

Het scheen den verborgen toeschouwers, alsof de man voor het paard eenige malen met ongerustheid naar den hemel had gekeken.

Toen zagen zij den agent naar het paard toetreden, en het hoofdstel beschouwen.

— Maar die kinketting is in het geheel niet stuk! riep hij verbaasd uit.

Meer kon hij niet uitbrengen.

De koetsier had hem bliksemsnel den arm om de keel gelegd, en hem achterover op den grond getrokken, terwijl hij tegelijkertijd een eigenaardig gefluit deed hooren.

Het portier van het rijtuig ging open en weder verschenen de twee mannen van zooeven, die toesnelden en den agent knevelden en bonden, voor Raffles en Charly van hun verbazing bekomen waren.

— Moeten we dat toelaten, Edward? vroeg Charly, die steeds een kriebeling in zijn handen kreeg, zoodra hij een groote meerderheid zich tegen een kleine minderheid zag keeren.

— Voorloopig ja! antwoordde Raffles op fluisterenden toon. Als we nu tusschenbeide kwamen, zouden we onze eigen glazen ingooien: ten eerste zijn we twee tegen drie en waarschijnlijk tegen vier, want ik heb zoo'n idee, dat er nog iemand in het rijtuig zit! Ten tweede loopt de agent geen levensgevaar, zie maar, zij hebben hem alleen maar gebonden en gekneveld en ten derde komen we niets te weten van de beteekenis van deze zonderlinge geschiedenis, en dat zou jou toch zeker evenveel spijten als mij, daarvan ben ik zeker.

— Dat kan ik niet ontkennen, antwoordde Charly.

— Welnu, laten we dan nog maar eens afwachten! Die agent is bepaald machteloos gemaakt, omdat hij de heeren al te zeer stoorde in de uitvoering van een of ander duister plan. De koetsier heeft al een paar maal ongerust naar het oosten gekeken.

— Ik wilde, dat ik hun gezichten eens te zien kon krijgen! Kun jij iets onderscheiden?

— Niets! Daartoe hebben zij hun hoed te diep in de oogen getrokken. Ik kan zelfs niet zien of zij bovendien niet gemaskerd zijn! Maar stil, daar begint het laatste bedrijf van de comedie, het drama of het kluchtspel, of wat het anders moge zijn! Opgelet!

De twee mannen, die den agent gebonden hadden, droegen hem naar het portier van het rijtuig, en zeiden iets in een vreemde taal tot iemand, die daar binnen scheen te zitten.

Nu kwamen er nog twee mannen uit het rijtuig.

De eene was stevig gebonden en met een witten zakdoek geblinddoekt.

De ander hielp hem bij het uitstappen, en in zijn hand blonk in het maanlicht iets schitterends, dat er verdacht veel als de loop van een zware revolver uitzag.

Deze man had den geblinddoekte stevig vast, en toen deze in het maanlicht trad, konden de beide luistervinken zien, dat hij eveneens een doek, maar van zwarte stof, voor den mond had.

Zoodra deze twee laatsten op het tooneel verschenen en het rijtuig verlaten hadden, sleepten de twee anderen den agent daarin, en sloten het portier weder.

Dit alles had geen twee minuten geduurd.

Toen klonk een bevelende stem door de stilte, die tevergeefs moeite deed, zoo zacht mogelijk te spreken.

En plotseling trok Raffles Charly krachtig bij den arm, en dwong hem languit naast hem in het hooge gras te gaan liggen.

— Wat is er? fluisterde Charly nauwelijks hoorbaar aan het oor van zijn meester.

— Die eene kerel heeft bevel gegeven, te gaan zien of alles in den omtrek veilig is, antwoordde Raffles.

— Welke taal spreken zij?

— Poolsch! En stil nu... daar komen ze aan! Stop je hoofd zoo ver mogelijk weg... en neem voor alle veiligheid je revolver maar in de hand!

De beide vrienden waren nu zoo goed als geheel onder het hooge gras en het struikgewas verborgen.

De koetsier en twee mannen naderden, terwijl de man die met den gevangene — want dat was hij blijkbaar — uit het rijtuig was gestapt, bij den agent de wacht bleef houden.

Zorgvuldig keken zij naar alle kanten rond, luisterden met de grootste aandacht en keerden na eenige minuten weder naar den man bij het rijtuig terug, die naar allen schijn de aanvoerder was.

— Snel dan! klonk weer de heldere, bevelende stem. Paolo, neem jij de wacht bij den agent over — of liever — ga weer op je bok zitten, en rijd wat rond, om geen argwaan te baren. En nu vlug voorwaarts... wij hebben een kostbaren tijd verloren door dien vervloekten agent... en wee hem als wij door hem te laat zouden komen! Ik zou hem met eigen hand kunnen wurgen!

Dit alles was in de Poolse taal gezegd, die Raffles uitstekend sprak en verstond.

De koetsier nam op zijn bok plaats.

— Ik moet hier toch zeker in de buurt blijven? vroeg hij, toen hij op het punt stond, weg te rijden.

— Natuurlijk! Je zorgt dat je over een half uur weer hier bent. Zou het zoo lang duren? zoo wendde de spreker zich plotseling in tamelijk goed Engelsch tot den geknevelden man.

Deze haalde eerst de schouders op, en knikte toen flauwtjes met het hoofd.

— Vooruit dan!

Het rijtuig reed weg, en de drie mannen, met den blinddoekte in hun midden, kwamen snel nader.

Zij liepen rakelings langs de twee verscholen vrienden en een der mannen trad zelfs in het voorbijgaan op de hand van Raffles, die echter geen zucht slaakte en de pijn met Stoicynsche kalmte verbeet.

Toen zij goed en wel voorbij waren, richtte Raffles en Charly zich op om te zien waar de geheimzinnige nachtelijke wandelaars, met dien zonderlingen gevangene in hun midden, heen gingen.

Zij traden snel voort langs het smalle wandelpad, hetwelk de beide vrienden nog geen kwartier geleden verlaten hadden, en dat met een flauwe bocht op den grooten vijver uitkwam, juist daar, waar een van de drie kleine eilandjes is gelegen.

Raffles en Charly hadden de vier mannen gaarne willen volgen, maar de koetsier bleef in de buurt rondrijden en de twee vrienden konden hem duidelijk tusschen het geboomte op zijn bok zien zitten — hij van zijn kant zou dus ook hen waarschijnlijk zien in geval zij het zouden wagen, hun schuilplaats te verlaten, en dichterbij te komen.

Er schoot dus niets anders op over dan geduldig af te wachten, wat het zonderlinge troepje zou uitrichten.

Dezen waren snel voortgelopen en waren nu der oever van den vijver, die hier tamelijk steil was, vrij dicht genaderd.

Raffles en Charly hieven het hoofd nog wat op, ten einde hen in de duisternis beter te kunnen volgen.

Nog eenige minuten gingen zwiingend voorbij.

Toen schudde Charly zijn meester bij den arm, en zeide fluisterend:

— Ik zie hen niet meer!

— Ik wilde juist hetzelfde zeggen! Zij zijn spoorloos verdwenen!

— Het is of ze door een afgrond verzvolgen zijn! zeide Charly, ten hoogste verbaasd.

— Het is ook zoo donker!

— Maar zij staken duidelijk tegen den horizon af, en de maan verlicht hen ook goed!

— Ze zullen zoo aanstonds wel weer te voorschijn komen! merkte Raffles op. Ze kunnen immers niet in den grond gezonken zijn?

— Wacht eens, misschien willen zij den vijver wel oversteken met een van de vele roeiboortjes, die men hier kan huren!

— Ik gevoel niet veel voor die redeneering, beste jongen! Ten eerste liggen die roeiboortjes, als ik mij wel herinner, des nachts veilig en wel achter slot en grendel in een bootenhuis, en ten tweede zouden we dan toch nu het geplas van de riemen moeten hooren!

— Dat is waar, ik hoor echter niets, maar zij zouden de riemen met doeken hebben kunnen omwikkelen!

— Daarin heb je nu weer gelijk! Maar dan blijft toch mijn eerste tegenwerping bestaan! Niettemin,

daar deze wonderlijke sinjeurs misschien wel een valschen sleutel van het bootenhuis hebben, zullen we heel voorzichtig wat nader sluipen, en eens zien waar zij gebleven zijn!

— Maar de koetsier?

— Die is nu juist achter dat boschje daar! Vlug, dan kunnen we juist over het grasveld snellen vóór hij ons te zien krijgt!

Zij richtten zich op, en ijlden met groote snelheid over de door de maan grashelder beschenen grasvlakte, die zich bijna tot aan den oever van den vijver uitstreckte.

Zeër dicht naast het water liep nog een smal pad, dat met laag struikgewas afgezet was, waarachter de vrienden zich nederwierpen, zonder door den koetsier te zijn gezien.

Doodsche stilte heerschte er in den ganschen omtrek.

Heel gedempt klonk het geknars van het grint onder de wielen en paardenhoeven.

Het water van den vijver rimpelde flauw onder het zachte windje, dat er overheen streek.

Maar de vier mannen waren verdwenen, alsof zij door den grond gezonken waren!

Geen spoor was er van hen te ontdekken!

— Dat is al heel vreemd, mompelde Raffles, terwijl hij zijn blikken onderzoekend om zich heen liet dwalen.

— Zoiets heb ik nog nooit beleefd, moest Charly erkennen. Zij kunnen toch niet in de lucht zijn opgelost, of zoo maar in het water zijn geloopen.

— Het zou tenminste een zonderlinge wijze van verdwijnen zijn, antwoordde Raffles, in diepe gedachten verzonken.

— Wat zouden die drie mannen in 's hemels naam van dien vierden willen.

— O, ik geloof, dat ik je dat wel zou kunnen zeggen! Het boezemt me op dit oogenblik veel meer belang in, te weten waar zij heen zijn gegaan!

— Als wij de boschjes langs den vijver eens onderzochten?

— Maar beste kerel, die zijn nergens hooger dan een halven meter! Het zijn rhododendrons! Zie maar die prachtige grootbladige bloemen tusschen de dof-groene bladen. Hoe zouden zich daar nu vier menschen tusschen kunnen bergen!

— Maar het kan toch geen toovenarij zijn! zeide Charly ongeduldig! Zij kunnen toch niet in de lucht zijn gestegen!

— Neen, in de lucht niet, mompelde Raffles afge-

trokken, terwijl hij strak voor zich uit op den grond keek.

— Wat bedoel je? vroeg Charly verbaasd.

— Wel, als ze niet in de lucht verdwenen zijn, waar moeten zij dan heen gegaan zijn, nu eenmaal aannemende, dat zij geen tovenaars zijn, en zich niet in bloemen hebben kunnen veranderen?

— Zijn ze dan in den grond verdwenen?

— Dat moet wel, zou ik denken! Wij hebben hen geen oogenblik uit het oog verloren, tot zij eensklaps verdwenen. Daar ik geen luchtballon heb zien opstijgen, en ook niet het geluid van riemen of van zwemmen heb gehoord...

— Moeten we hier zoeken naar een verborgen hol! riep Charly opgewonden uit, vergetend waar hij zich bevond, en geheel onder den indruk van deze raadselachtige voorvallen die zich nu sedert een half uur in zijn onmiddellijke nabijheid afspeelden.

— En om dat te vinden, zouden wij een halven dag noodig hebben, en dan nog wel als het klaarlichte dag is! Het zou ons niets helpen, indien we zouden trachten, nu aanstonds onze nasporingen te doen.

— Maar zoo dadelijk zullen de vreemdelingen wel weer terug komen, en dan weten we toch meteen den ingang van hun onderaardsch hol!

— Alles goed en wel... maar zij konden wel eens zoo dicht bij ons te voorschijn komen, dat wij overrompeld werden, en dan zou al onze moeite te vergeefsch zijn!

— Wat moeten we dan doen?

— Ik geloof dat het maar het beste is wanneer we... Plotseling hield hij op.

Een zacht fluitend geluid deed hem verwonderd omkijken.

Maar zijn verwondering nam nog toe toen hij den blik op den grond sloeg en dicht bij zijn rechter voet een lange pijl in den grond zag steken, waarvan de schacht nog zachtjes trilde...!

HOOFDSTUK III.

Het avontuur verkrijgt vasten vorm.

Zwijgend keken de twee vrienden elkaar aan.

— Weet je welk gevoel ik zoo even krijg? vroeg Charly.

— Of je een boek van Gustave Aimard leest, zeker?

— Precies... van Aimard of van Cooper! Het schijnt waarachtig alsof er hier rasechte Indianen op ons schieten!

— Nu... zoo erg is het niet! zeide Raffles op geruststellenden toon, terwijl hij den pijl uit den grond trok. Men heeft ons eenvoudig een boodschap willen zenden... zie maar.

Hij wees Charly op het uiteinde van den pijl.

Om de schacht vlak onder de veeren, was een papier-tje gerold, dat met een zeer dun elastiekje op zijn plaats werd gehouden.

— Een boodschap! riep Charly verbaasd uit.

— Welzeker, beste kerel! Luister maar!

Raffles rolde het papiertje los, streek het op zijn knie glad, en las bij het licht van zijn zaklantaren deze weinige maar veelzeggende woorden op gedempten toon voor:

„Wij houden niet van potkijkers. Bemoei u met uw eigen zaken, of het zou u berouwen. Z.”

Een zachte glimlach verscheen op het krachtig gelaat van den Grooten Onbekende.

— Ik geloof, dat men ons bedreigt, Charly, zeide hij eenvoudig.

— Ja, dien indruk krijg ik ten minste ook! merkte Charly op.

— Dat wil dus zeggen, dat wij hier aan den vooravond staan van een bijzonder avontuur!

— Je wilt dus naar de oplossing van dit raadsel zoeken?

— Zonder den minsten twijfel! Denk je er toch eens in... dat John Raffles zich zou laten bang maken door zoo'n gevederde boodschap, afgezonden door een onzichtbaren schutter...

— Van een onbekende plaats! vulde Charly den zin aan.

— Neen, met je welnemen... die plaats is bekend!

— Waar is ze dan?

— De pijl is van dat eilandje afgeschoten!

— Maar, Edward! Dat ligt wel vijftig meter van den wal!

— Welnu? Wat zou dat? Ik heb een Indianen-opperhoofd gekend, die een zwaren pijl ruim negentig meter ver weg schoot!

— Dat zijn uitzonderingen.

— Toegegeven... maar vijftig meter is voor een goed schutter niets bijzonders!

— Goed dan! Maar hoe zouden ze van dat eilandje hebben kunnen zien? Het is immers nog bijna geheel donker?

— Daarom denk ik, dat ze niet gezien, maar gehoord hebben!

— Gehoord?!

— Waarom niet?

— Maar dan zouden wij hen toch ook hebben moeten hooren!

— Dat is niet volstrekt noodig!

— Verklaar je nader!

— Ik denk, beste kerel, dat die slimme rakkers hier in de buurt van den ingang van hun tunnel een microfoon in den bodem hebben verborgen, hier in een van die struiken, en die natuurlijk niet anders dan door een wonder van toevalligheid zou worden ontdekt. Zelfs het zachtst gefluisterde woord, op eenige meters afstand van de microfoon uitgesproken, wordt door een telefoondraad overgebracht naar plaatsen, die evengoed een honderdtal meters als een paar honderd mijlen verder kunnen gelegen zijn.

— Jawel, daar heb ik wel meer van gehoord en dus zou volgens jou een microfoon hier ergens in de buurt zijn.

— Daar twijfel ik niet aan.

— Zou je ze kunnen vinden?

— Geen denken aan! Die dingen zijn heel klein, en in dit geval natuurlijk zorgvuldig verborgen. Neen, het zou verloren tijd zijn om daar naar te gaan zoeken.

— Dus wat moeten we doen volgens jou?

— Voorloopig maar heen gaan, dunkt mij.

— En het plan opgeven?

— Wacht eens, dat is weer heel iets anders. Ik denk er niet aan het plan op te geven, maar voor het oogenblik heeft het geen doel meer hier te blijven wachten.

— Maar we zouden hen na kunnen gaan als ze terug keeren?

— Ik zie niet op welke wijze. Zij hebben een rijtuig en wij hebben er geen en het zou heel moeilijk gaan er op dit uur in deze volksbuurt een te krijgen. Neen, het beste is dat we ons maar op...

Plotseling viel hij zich zelf in de rede, en zei:

— We handelen niet erg verstandig, beste Charly.

— Waarom niet? vroeg deze verbaasd.

— Maar jongenlief, omdat die rakkers op hun eilandje woord voor woord alles kunnen verstaan wat wij hier zeggen.

— Dat is waar ook!

— Kom dus mee, en dan zullen we wat verder op gaan!

Beiden liepen het smalle pad langs den vijver af, zorg dragende, dat zij achter het kreupelhout verborgen bleven, zoodat de koetsier hen niet zien kon.

Toen zij een honderdtal passen hadden afgelegd gingen zij achter een dikken boomstam weder op den grond liggen en hervatten hun gesprek.

— Wat wilde je zoeven nog zeggen, zeide Charly.

— Ik wilde zeggen, dat het beste is nog even af te wachten tot de geheimzinnige bezoekers van dat eilandje terugkeeren.

— Met welk doel?

— Wel, om te kunnen zien, waar de ingang van de onderaardsche tunnel is.

— Die tunnel moet ongetwijfeld onder het water loopen.

— Dat spreekt vanzelf.

— Maar heb jij ooit een huis, een woning, of zelfs maar een loods op dat kleine eilandje gezien.

— Voor zoover ik weet is er alleen maar een melktenje, waar ook limonade verkocht wordt — en dat is alles. Maar dat ding is van alle kanten open en het is uitgesloten dat zij daar zouden kunnen vergaderen.

— Dus ze zouden daar een soort onderaardsche vergaderzaal moeten hebben?

— Dat moet wel, want ze zullen wel niet in de takken van de boomen vergaderen. En wees nu maar stil, want zij kunnen nu ieder oogenblik terugkeeren, denk ik.

De beide vrienden zwegen.

In het oosten begon de hemel reeds licht rose gekleurd te worden toen Charly zijn meester aanstootte en naar den oever van den vijver wees.

Raffles volgde de aangewezen richting en kon een uitroep van verbazing nauwelijks weerhouden.

— Maar zijn die menschen dan toovenaars, fluisterde hij opgewonden. Daar staan zij waarachtig weer aan den oever en ik wil gekielhaald worden als ik hen heb zien aankomen. Heb jij soms iets gezien, Charly?

— Volstrekt niets! Ik had even een anderen kant opgezien en toen ik weer in de richting van het eilandje keek zag ik de vier mannen weer staan alsof ze door een vuurspuwenden berg waren uitgeworpen.

— Het grenst aan het wonderbaarlijke. En ik zal niet

rusten voor ik het geheim van die zonderlinge vier heb opgelost.

— Hoever zouden ze ongeveer van ons verwijderd zijn?

— Een meter of zeventig ongeveer, antwoordde Raffles fluisterend, tracht de plek zoo goed mogelijk vast te houden!

— Zouden ze ons niet zien?

— We liggen hier in de schaduw en in het hooge gras verborgen en de rest moeten we maar aan het toeval overlaten — maar houdt in ieder geval je revolver bij de hand.

De beide vrienden lagen nu doodstil en keken met aandacht naar het snel naderende groepje.

De geblinddoekte man had nog steeds den zwarten doek voor beide oogen, terwijl zijn handen nog altijd op den rug gebonden waren en hij geen geluid kon geven daar een tweede doek om zijn mond was gebonden.

Plotseling klonk de klagende roep van een roerdomp. Het rijtuig naderde in draf, en stond stil op eenigen afstand.

Twee van de mannen traden vlug op het portier toe, openden dit en sleepten den agent van politie als een zak zand naar buiten.

Daarop gingen allen met hun gevangene het rijtuig binnen — het portier klapte dicht, de koetsier legde de zweep over het paard en binnen enkele oogenblikken was het geratel van de wielen op het grint van den rijweg verdoofd en heerschte er in het groote park een door niets verstoorde stilte.

— En zou het avontuur daar nu mee ten einde zijn, zeide Charly, terwijl hij zich halverwege oprichtte.

— Voor die mannen met hun rijtuig misschien wel, maar voor mij zeker niet, antwoordde Raffles.

— Zouden we dien agent niet eens gaan bevrijden?

— Ik weet niet of dat wel geraden is! De man kon wel eens achterdocht krijgen en zich afvragen, of wij misschien in verbinding staan met de mannen die hem hebben overvallen.

— Dat is zoo! Het is een zonderlinge tijd om in het eenzame park te wandelen.

— Bovendien — ik zie daar dat de man zich zelf al bevrijd heeft — kijk maar, hij zit nu tegen een boom geleund en is bezig met den doek los te maken, die hem het schreeuwen moest beletten.

Inderdaad zat de agent van politie op eenigen afstand tegen een dikken eik geleund en maakte met drukke gebaren den doek los, die om zijn mond was gebonden.

Opeens sprong hij overeind en keek onderzoekend om zich heen.

Maar alles bleef doodstil.

De agent sloeg zijn kleederen af, zette zijn helm recht en begaf zich naar den breeden rijweg, waar hij blijkbaar eenig spoor hoopte te vinden op de plek, waar hij zoo onverhoeds was overvallen.

— Ik ben benieuwd of hij iets ontdekt, merkte Charly fluisterend op.

— Dat denk ik haast niet, antwoordde Raffles. En als hij iets vindt, dan zou hij er toch weinig uit kunnen afleiden, omdat hij toch immers niet het flauwste vermoeden heeft van wat hier is voorgevallen. Zie je wel — hij geeft het al op en wandelt kalm verder. Wij zullen wachten tot hij uit het gezicht is en dan zelf eens zien, of wij iets kunnen ontdekken.

De agent wandelde met zijn handen op den rug en het hoofd gebogen blijkbaar diep in gedachten verzonken door.

Toen hij uit het gehoor was, gingen Raffles en Charly snel naar den oever van den vijver tegenover het eilandje.

Maar hoe zij ook zochten, van een verborgen ingang was volstrekt niets te ontdekken.

— Ik moet bekennen, dat het sterk is, zeide Raffles ongeduldig.

— Maar als we eens op het eilandje zelf gingen zoeken?

— Dat zouden we overdag nog wel kunnen doen, maar ik vrees, dat het niet veel zal geven. Als wij den ingang van het onderaardsche hol hier al niet vinden, dan ontdekken we daar ginds zeker niets. Sterker nog — het is heel wel mogelijk, dat er daar in het geheel geen uitgang bestaat.

— Als dat zoo is, dan ben ik wel benieuwd hoe jij het ooit denkt te vinden, riep Charly lachend uit.

— O, dat is minder moeilijk, dan jij denkt, hernam Raffles luchtig, zij zelve zullen hem mij aanwijzen.

— Wat zeg je? Zij zelve?

— Ja, maar het is hier geen tijd om je dat vertellen, dat zal ik je thuis wel vertellen. Laten wij eerst eens op den grooten weg gaan zien, of we daar iets vinden.

Zij volgden snel het smalle wandelpad tot aan den grooten rijweg.

Charly luisterde nauwkeurig toe, of hij soms naderende stappen hoorde en liet toen zijn electriche zaklantaarn den weg beschijnen.

Raffles begon ijverig te zoeken.

Van tijd tot tijd zag Charly hem bukken en iets oprapen, dat hij dan telkens weer wegwierp.

Maar eindelijk bukte hij zich snel en raapte een mat glanzend voorwerp van het grint op, waarmede hij dicht onder het schijnsel van de electriche zaklantaarn trad.

— Wat heb je daar? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Een zilveren injectiespuitje, antwoordde Raffles kalm.

— Het is een mooi voorwerp, zeide Charly, terwijl hij het instrumentje met bewondering bekeek.

— Dat is het zeker, hernam Raffles. Hoogstwaarschijnlijk een souvenir van collega's.

— Wie zou dat verloren hebben? vroeg Charly.

— De man met den blinddoek, antwoordde Raffles dadelijk. Maar het is niet verloren!

— Wat is het dan?

— Het is weggeworpen!

— Wat zeg je daar? Ben je daar zeker van?

— Zeker niet, en toch geloof ik niet, dat ik me vergis.

— Maar dan zou de man, die dit instrumentje volgens jou heeft weggeworpen, een geneesheer zijn!

— Dat wist ik al, toen ik dien man nog geen tien minuten gezien had, zeide Raffles bedaard.

— Maar, Edward, riep Charly op ongeloovigen toon uit.

— Het is toch werkelijk zoo, hernam Raffles, en als ik je aanstonds mijn redeneering uiteen heb gezet, zul je de eerste zijn, om haar logica te erkennen.

— Maar waarom zou de man dan dit injectiespuitje hebben weggeworpen?

— Ik denk, dat hij dit het eenige middel achtte om ooit weer achter de plek te komen, waarheen zijn ontvoerders hem hadden gebracht.

— Zijn ontvoerders? Denk je dan dat hij met geweld zijn diensten heeft moeten verrichten?

— Wel zeker! Anders hadden zij hem wel geblinddoekt, maar niet gebonden en gekneveld dunkt mij.

— Maar ik begrijp nu toch den samenhang niet goed tusschen het wegwerpen van dit zilveren instrumentje en de poging om de plek terug te vinden, waar hij het rijtuig verliet. Hij moet toch zelf de onmogelijkheid hebben ingezien in een wereldstad als Londen zoo'n klein voorwerp terug te vinden?

— Dat spreekt ook immers vanzelf, beste Charly.

— Welnu dan?

— De man redeneerde aldus: Het instrumentje wordt gevonden, of het wordt niet gevonden. In het tweede

geval is natuurlijk iedere kans om de plek terug te vinden al van den beginne af uitgeschakeld — in het eerste geval zijn er weer twee mogelijkheden: of de vinder houdt het ding kalmweg voor zich zelf, of hij brengt het naar de politie en geeft daarbij dan natuurlijk de plek op, waar hij het gevonden heeft. De geneesheer, die het instrumentje wegwierp, had dus één kans op de drie, dat zijn list zou gelukken — wat nogal tamelijk veel is.

— Maar nu zijn wij de vindere! En zeg me nu eens wat zullen wij doen?

— Wij zullen het instrumentje noch in onzen zak steken, noch naar de politie brengen, maar het ding op andere wijze aan den eigenaar terug zien te bezorgen.

— Met welk doel?

— Ten eerste omdat ik alleen groote bedragen tegelijk steel en ten tweede omdat ik dien geneesheer wel eens wil leeren kennen, antwoordde Raffles kalm.

— En als je hem hebt leeren kennen?

— Wel, dan kan dit zoo interessant begonnen avontuur worden voortgezet.

HOOFDSTUK IV.

Het zilveren injectiespuitje.

Raffles en Charly verlieten nu snel het park.

Het was reeds klaarlichte dag, toen zij weder in Buckingham Road wandelden en daar een cab aanriepen.

Zij lieten zich nu naar de villa in Regentstreet rijden en namen daar eenige uren rust.

Toen Charly omstreeks elf uur opstond, geheel verfrischt na de nachtelijke wandeling, en in de ontbijtkamer trad, hoorde hij daar van den ouden kamerbediende Gaston, dat zijn meester reeds een uur geleden was uitgegaan.

Charly zette zich nu alleen hoofdschuddend aan het ontbijt.

— Die man is van ijzer, mompelde hij. Ik weet zeker, dat hij geen drie uren geslapen heeft, en toen weer aan het werk is gegaan, alsof hij den geheelen nacht met slapen had doorgebracht!

Hij gebruikte met smaak zijn ontbijt en las ondertusschen de „Times”.

Tegen twaalf uur ongeveer keerde Raffles terug.

Hij zag er tamelijk opgewonden uit en in zijn groote

donkergrijze oogen glom dat zeldzame vuur, dat Charly telken male daarin waarnam, als zijn meester bezig was met de uitwerking van een van zijn plannen.

— Wel, Edward, je ziet er opgewekt uit, zeide hij.

— Dat komt dan van de frissche ochtendwandeling, want geslaagd ben ik nog niet, antwoordde Raffles.

— Waarin geslaagd?

— In het vinden van den eigenaar van het injectiespuitje.

— Maar waarom zet je geen advertentie in de courant?

— Dat zou natuurlijk het allergemakkelijkste zijn, maar dan zouden de drie mannen van dezen nacht wel eens achterdocht kunnen krijgen, als zij die advertentie toevallig onder het oog kregen.

— Welke werkwijze heb je dan nu gevolgd?

— Ik heb al de gemeentelijke en particuliere ziekenhuizen in mijn wijk bezocht en daar door den portier laten vragen of een van de geneesheeren ook een zilveren injectiespuitje had verloren.

— En dat had geen resultaat?

— Neen, en nu ga ik het eens in Battersea probeeren.

— Maar daar is het voorval juist gebeurd! riep Charly uit, en je hebt toch zelf ook wel gemerkt, dat de damp van het paard afsloeg?

— Maar wat volgt daar dan uit, volgens jou?

— Dat die mannen met hun gevangene van heel ver zijn gekomen.

— Ei? Het eene behoeft het andere niet te bewijzen, dunkt mij. Die gevangene kan wel vlak bij naar het Battersea Park zijn gebracht.

— Maar ik herhaal je nog eens, dat het paard zeer vermoeid was en de damp er in groote wolken afsloeg.

— Welnu? Kunnen zij dan niet een maal of drie om het park heen gereden zijn, om aldus hun gevangene op een dwaalspoor te brengen?

Charly keek zijn meester met groote oogen aan.

— Ja, dat is zoo, zeide hij eindelijk. Waarom zouden ze dat gedaan hebben?

— Ja, beste Charly, dat vraag jij jezelf nu ook af en het zou toch werkelijk zoo verwonderlijk niet zijn, en daarom zeg ik je nog eens, dat ik nu aanstonds naar de wijk van Battersea ga.

— Zal ik niet met je meegaan? Ik vind het vreeselijk om hier werkeloos te blijven zitten, terwijl jij in actie bent.

— Als je er plezier in hebt, kun je gerust meegaan, zeide Raffles, maar het zal nog al vervelend zijn.

— Gebruik je de auto?

— Ja, Henderson is al een uur met mij op weg geweest.

— En ik meen je daareven te hebben hooren zeggen, dat je een frissche morgenwandeling gemaakt hebt?

— Dat is ook zoo, want ik heb Henderson weggestuurd, toen ik voor het laatst in een van de ziekenhuizen ben gaan informeeren en ben toen naar huis gewandeld. Als ik wandel kan ik beter nadenken, dan in een schuddende auto, vooral als er iemand aan het stuurwiel zit als Henderson, zoodat je ieder oogenblik er op verdacht moet zijn uit den wagen te worden geslingerd of althans door een politie-agent te worden verbaliseerd.

— Ga je dadelijk op weg nadat je ontbeten hebt?

— Onmiddellijk ja, want er is mij veel aan gelegen om den eigenaar van het injectiespuitje te vinden.

— Nu, dan ben ik dadelijk tot je dienst, want ik ben al geheel aangekleed zooals je ziet.

De beide vrienden stonden van tafel op en een kwartier later reden zij met de groote blauwgelakte toerauto naar het Battersea Park.

Raffles beval echter Henderson voor de brug van Chelsea te blijven wachten, daar hij niet wilde, dat de verschijning van de prachtige auto in de armoedige arbeiderswijk aan gene zijde van de Theems opzien zou baren.

— Moet ik hier wachten, Mylord? vroeg de chauffeur, toen Raffles en Charly waren uitgestapt.

— Gij kunt de Theemskade op en neer rijden en hoeft hier niet op dezelfde plaats te blijven staan. En nu, kom mee, Charly, ik heb een lijstje met de gasthuizen in mijn zak. Wij zullen maar eerst naar het York-gasthuis gaan.

De beide vrienden stapten op een omnibus aan het eind van de lijn, dat juist bij het begin van de Chelseabrug gelegen was en reden nu gedurende een minuut of twintig langs de smalste zijde van Battersea Park.

Voor het York-gasthuis sprongen zij van de motorbus en gingen het breede bordes van het hospitaal op.

Raffles belde aan en gaf den portier een van zijn visitekaartjes.

— Wees zoo goed dit aan den geneesheer te geven, die gisteren een zilveren, fraai bewerkt injectiespuitje verloren heeft, goede vriend, zeide Raffles, terwijl hij den man een fooi in de hand drukte.

— Maar, mijnheer, ik weet volstrekt niet of een van onze geneesheeren zoo'n instrument verloren heeft, zeide de man verbaasd.

— Zoo, ga het dan maar eens hooren, beval Raffles, en kom het mij vertellen als het zoo is.

De man verwijderde zich en toen hij uit het gezicht en uit het gehoor was, zeide Charly verbaasd tot zijn meester:

— Hoe kon je hem vragen naar iemand, van wien je volstrekt niet weet of hij hier wel is?

— Wel, daarmee is niets verloren. De portier kon het toevallig vernomen hebben, dat een van de geneesheeren het instrument had verloren en dan had ik het dadelijk geweten.

— Nu, hij schijnt het dan toch niet gehoord te hebben, hernam Charly.

— Dan heeft de geneesheer het niet aan de groote klok gehangen — als hij hier althans thuis hoort.

Op dat oogenblik keerde de portier terug en zeide tot Raffles.

— Zoudt gij zoo goed willen zijn mij even te volgen, mijnheer? De dokter, die het injectiespuitje verloren heeft, zou het gaarne uit uw eigen hand terug ontvangen.

Raffles gaf Charly een stevigen stomp in de ribben en antwoordde toen:

— Ik ben tot je dienst, beste vriend.

Hij wierp Charly een veelbeteekenenden blik toe en zeide toen bedaard:

— Dat bekort onze wandeling aanzienlijk, beste jongen!

— Ja, we mogen het toeval wel dankbaar zijn.

Zij volgden nu verder zwiingend den portier, die hen naar een kleine ontvangkamer bracht, de deur voor hen opende en zich toen met een beleefde buiging weder verwijderde.

Toen Raffles en Charly binnentraden, troffen zij in het kleine vertrek reeds iemand aan, een jongeman van omstreeks dertig jaar, met krachtig geteekende trekken, donkergrijze oogen en een fijn zwart kneveltje.

Hij was gekleed zooals de meeste geneesheeren in de groote ziekenhuizen, dat wil zeggen in een lange witte overjas.

Zonder plichtplegingen trad hij op de binnenkomenden toe en zeide, Raffles strak in het gelaat ziende:

— Gij zijt degeen, die mijn zilveren injectiespuitje gevonden hebt?

— Die ben ik, dokter, antwoordde Raffles.

— Uw naam?

— Hebt gij op mijn visite-kaartje kunnen lezen!

— Ah ja, dat is waar!

De jonge dokter wierp een snellen blik op het kaar-

tje, dat de portier hem had overhandigd en las: Comte Jacques de Reinwilliers.

— Is u een Franschman? zoo vervolgde hij, van het kaartje opziende.

— Van Fransche afkomst! Maar ik woon sedert jaren in Londen.

— Mag ik het spuitje eens zien? vroeg de jonge dokter, terwijl hij geen oog van het gelaat van zijn bezoekers afwendde.

— Hier is het, zeide Raffles, terwijl hij het voorwerp uit zijn zak haalde en den geneesheer overhandigde.

— Ja, dat is het, mompelde deze. Nu zal ik dus dit vreeselijk geheim kunnen oplossen! Toep vervolgde hij, zich weder tot Raffles wendende:

— Kunt gij mij zeggen, waar gij dit voorwerp gevonden hebt?

— Daarom kom ik hier, dokter — —

Raffles keek den jongen geneesheer met een vragenden blik aan.

— Dokter Jim Ferguson, antwoordde de geneesheer. Gij moet het mij niet euvel duiden, dat ik mijn naam nog niet genoemd heb, maar ik ben een weinig overstuurd door een wonderlijk avontuur, dat ik gisteren heb beleefd.

— Ja, dokter, het was een zeer wonderlijk avontuur, zeide Raffles op eigenaardigen toon.

— Wat! riep Dr. Ferguson uit, terwijl hij een paar stappen op den spreker toeliep. Wat wilt gij daarmee zeggen, zijt ge er dan soms bij geweest?

— Voor een groot gedeelte, dokter.

— Maar zeg mij nu eerst waar gij dit injectiespuitje gevonden hebt, riep Dr. Ferguson uit.

— In Battersea Park, dicht bij den grooten wandelweg.

— Ja, ik wist wel, dat men mij naar een park had gebracht — dat kon ik aan het knarsen van de wielen over het grint merken. Maar ik had er niet het flauwste vermoeden van welke van de veertig of vijftig parken van Londen het kon zijn. En gij zegt, dat gij gezien hebt, wat daar gebeurd is?

— Ik herhaal u nogmaals: voor een gedeelte, dokter. Mijn vriend en ik maakten een nachtelijke wandeling, nadat wij uit onze club waren gekomen — het toeval voerde ons naar Battersea Park — wij zagen daar een rijtuig aankomen, en daaruit eenige mannen stappen, nadat de koetsier een kleine uiteenzetting had gehad met een agent van politie, die zich met zijn zaken scheen te willen bemoeien.

— Ja — ik heb een vreemde stem gehoord, viel Dr. Ferguson hem in de rede, en ik dacht al dadelijk, dat die van een agent van politie was.

— Vervolgens zagen wij de drie mannen met hun gevangene naar den vijver gaan — maar wat er verder gebeurd is kan ik alleen maar vermoeden! Gij hebt waarschijnlijk uw diensten als dokter gedwongen moeten verrichten op een of ander ziek of gewond mensch!

— Gij hebt het geraden, mijnheer! riep Dr. Ferguson verbaasd uit. Het was een zwaar gewonde, die zonder mijn tusschenkomst zeker gestorven zou zijn.

— Gij moet mijn vragen niet euvel duiden, Dr. Ferguson, vervolgde Raffles. Ik stel bijzonder veel belang in dergelijke voorvallen, zoudt gij mij willen zeggen, of gij voornemens zijt deze zaak voort te zetten?

— Ik zal wel moeten, antwoordde Dr. Ferguson op doffen toon.

— Wat wilt gij daarmede zeggen? vroeg Raffles. O, gij kunt mij en mijn vriend gerust vertrouwen, vervolgde hij, toen hij zag, dat de jonge geneesheer scheen te aarzelen. Ik heb reeds een groot gedeelte geraden van wat u is overkomen en gij behoeft niets voor mij te verbergen.

— Nu, ik heb geen geheimhouding bezworen en ik was toch voornemens de geheele zaak aan de politie mede te deelen, zeide Dr. Ferguson, terwijl hij zich met de smalle gebruide hand over het hooge voorhoofd streek.

— Dat zou ik u voorloopig sterk afraden, zeide Raffles op ernstigen toon.

— Hoe zoo?

— Omdat ik geloof, dat gij uw diensten aan een uiterst gevaarlijk heerschap hebt besteed.

— Daaraan twijfel ik ook niet!

— En wilt gij mij nu zeggen, wat gij zoeven meendet, toen gij zeidet, dat gij de zaak wel zult moeten voortzetten? Heeft men u dan gedwongen?

— Men heeft mij eenvoudig met den dood bedreigd, als ik hedennacht niet nogmaals naar mijn patient kwam kijken! zeide Dr. Ferguson op bedaarden toon.

— Zij kennen u dus goed?

— Dat moet wel zoo zijn.

— Zoudt gij mij de zaak niet eens in zijn geheel willen vertellen, Dr. Ferguson?

— Beloofst gij mij stilzwijgendheid? vroeg Dr. Ferguson na eenige oogenblikken.

— Op mijn woord van eer!

— Welnu dan, luister! Ik meende reeds sedert eenige

dagen een aantal verdachte sinjeurs om het ziekenhuis te hebben zien heendraaien — — —

— Zwart? Groot van gestalte, was er een vrouw bij hen? zoo viel Raffles hem haastig in de rede.

— Ja, antwoordde Dr. Ferguson verbaasd. Maar hoe weet gij dit? Weet gij wie die lieden zijn?

— Ik vermoed, dat het leden zijn van een zeer gevaarlijke misdadigersbende, waarvan ik eenige weken geleden een groot gedeelte heb kunnen doen arresteerden, „De Aasvogels” geheeten! En nu ga door, als ik u verzoeken mag, het interesseert mij in de hoogste mate.

— Gisteravond was ik laat in het ziekenhuis teruggehouden door eenige proeven met een nieuw soort ontsmettingsmiddel, dat men aan mij had toevertrouwd, als assistent van een onzer meestbekende professoren. Het was bijna twaalf uur, toen ik naar buiten trad. Ik weet niet of gij de buurt hier kent, maar het is hier meestal zeer donker. Ik was nauwelijks buiten en had eenige stappen gedaan, toen ik mij plotseling van achteren voelde aangegrepen en op den grond geworpen. Voor ik tijd had gehad om een kreet te uiten of mij te verweren, hadden twee kerels mij een prop in den mond geduwd en mijn armen stevig op mijn rug bevestigd. Zij zetten mij toen weder op mijn beenen en bij die gelegenheid meen ik ook een vrouw gezien te hebben.

— Ja, ja, mompelde Raffles in zich zelf, ik geloof, dat de schoone Russin Sonja Demetrieff werkelijk weer eens ten tooneele verschijnt.

— De twee bandieten, geholpen door een derde, drongen mij voort naar een rijtuig, dat blijkbaar op eenige passen afstand had staan wachten en wierpen mij daarin. Toen begon er een rit, waarvan ik noch den duur, noch de bestemming heb leeren kennen, maar die mij in ieder geval eindeloos scheen — —

— Men heeft u ongeveer twee uren lang steeds om het Battersea Park heen gereden, waarde dokter, merkte Raffles op. Sprak men in het geheel niet, toen gij in het rijtuig gezeten was?

— Geen enkel woord, antwoordde Dr. Ferguson. Dat was waarschijnlijk verboden aan de kerels, die zich van mij hadden meester gemaakt.

Eindelijk hield het rijtuig stil. De schurken dwongen mij om uit te stappen en naar schatting heb ik ongeveer honderd schreden geloopt, totdat ik het zacht geruisch van water meende te hooren, dat langs riet speelt.

— Dat hebt gij goed gehoord, dokter, zeide Raffles.

Men heeft u tegenover het kleine, het meest westelijk gelegen eilandje in den vijver gebracht.

— Weet gij dat zeker! riep Dr. Ferguson uit.

— Heel zeker, antwoordde Raffles.

— Maar hoe is het dan mogelijk, dat ik in het geheel niet op het water ben geweest, riep de jonge geneesheer in de grootste verwondering uit.

— Dat is een raadsel, dat ik zelf nog niet heb opgelost, Dr. Ferguson, antwoordde Raffles, maar verhaal mij eerst het slot van het avontuur, dat waarschijnlijk verreweg het belangrijkste is.

— Ja, belangrijk was het, dat kan ik u verzekeren. Ik kreeg den indruk, alsof ik een steile, korte helling werd afgeleid en het zachtjes openen van een zware deur hoorde. Twee kerels liepen naast mij en hielden mij aan den arm vast. Zij liepen zoo dicht tegen mij aangedrongen, dat ik daaruit afleidde, dat ik in een zeer smalle gang was. Onze stappen klonken hol. Er drong een duffe grondlucht in mijn neusgaten. Natuurlijk had ik er nog niet het minste idee van, wat men eigenlijk van mij wilde! Mijn eerste vermoeden was echter, dat ik naar een dievenhol werd gebracht en dat men mij daar zou dwingen mijn handteekening te zetten op een wissel of zoo iets van dien aard, maar het zou geheel anders uitkomen!

— Mag ik u even in de rede vallen? vroeg Raffles. Hoeveel stappen hebt gij geteld van het toeslaan van de deur af. Of hebt gij dat verzuimd?

— Neen, neen! Daar heb ik wel degelijk aan gedacht. Ik moest honderd zeven en twintig stappen doen, toen ik weder het openen van een deur vernam en men mij dwong stil te staan. Ofschoon ik geblinddoekt was, drong plotseling een helder schijnsel tot mij door — men had blijkbaar een sterk electrisch licht ontstoken. Ik hoorde fluisterende stemmen om mij heen en toen werd ik weder vastgegrepen en over een steenen vloer nog een tiental schreden verder gebracht. Toen hoorde ik nogmaals, dat er een deur geopend werd en werd het gefluister der stemmen plotseling stil. Er trad iemand op mij toe, die mij den blinddoek afnam. De eerste vijf minuten kon ik volstrekt niets zien, zoo zeer was ik aan de duisternis gewend! Toen begon ik langzamerhand alles goed te onderscheiden. Ik bevond mij in een fraai gemeubeld vertrek, waar echter een ongezonde ziekenlucht hing. Aan de zoldering was een groote matglazen bol bevestigd, waaruit een helder wit licht straalde. Het zonderlinge van dit vertrek was, dat het wel drie deuren, maar volstrekt geen vensters bezat. In een van de hoeken stond een groot ijzeren

bed en daarin rustte een man van Herculischen lichaamsbouw, maar met een doodsbleek gelaat en verbonden voorhoofd, terwijl ook zijn arm in een gebrek-kig aangelegd verband lag.

— Kunt gij mij het gelaat van dien man niet nader beschrijven? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht had zitten luisteren.

— Ja, zeker wel! Ik zal dat gezicht niet zoo gauw vergeten. Het was dat van een man van een jaar of veertig. Heerschzuchtig, met dikke zwarte wenkbrauwen boven stekende zwarte oogen. Een mond met dunne lippen, waarin verbazend groote spierwitte tanden schitterden. Een breede neus, met platte neusvleugels, eenigszins vooruitstekende jukbeenderen en een laag voorhoofd, dat bijna geheel schuil ging onder een verbazenden bos zwart haar.

— Wel, wel, wel, mompelde Raffles, ik geloof, dat ik dat heerschap wel ken, en al eens kennis met hem gemaakt heb. Toen vervolgde hij luid: De man in dat bed was zeker degene, voor wien gij op zoo ongewone wijze gehaald waart?

— Juist! Op het eerste gezicht zag ik, dat hij zeer lijdende was en ik begreep nu ook, welke taak men mij wilde opdragen! Die man was waarschijnlijk bij een nachtelijke onderneming zwaar gewond door een kogel of een wapenstok, — zijn makkers hadden hem in veiligheid weten te brengen, en omdat er hun alles aan gelegen was dat hun chef niet in handen der politie viel hadden zij dit middel te baat genomen om hem weder te genezen! Behalve de zieke waren er nog drie menschen in het vertrek: een buitengewoon schoone vrouw, en twee kerels van zeer ongunstig uiterlijk. De vrouw trad op mij toe, keek mij aandachtig aan en zeide toen: Gij zult wel begrijpen, dokter, waarom wij u hier hebben laten komen. Dat begrijp ik, madam, ofschoon ik het woord „laten komen” niet zeer ter plaatse vind, antwoordde ik. Laten wij niet over dergelijke kleinigheden struikelen, hernam zij weer, de fijne wenkbrauwen fronsend, de man dien gij daar ziet liggen is zwaar ziek en ik wensch dat gij hem uw zorg zult wijden. Gij zijt een zeer bekwaam geneesheer, naar wij hebben vernomen.

— Maar, madam, riep ik uit, hoe wilt gij dat ik dien zieke genees! Ik heb immers in het geheel geen instrumenten bij mij.

— Laat dat u niet verontrusten, antwoordde de schoone vrouw. Wij hebben natuurlijk op uw bezoek gerekend — hier is een instrumentenkist, die alles bevat, wat gij noodig zult hebben.

En daarbij wees zij mij op een splinternieuwe, natuurlijk gestolen kist vol van de fijnste en beste chirurgische instrumenten.

— En toen zijt ge onder die hoogst zonderlinge omstandigheden aan het werk gegaan, riep Charly, die eveneens met de grootste belangstelling had toegehoord?

— Kon ik anders? riep de jonge geneesheer uit. Aan weerskanten stond een van die kerels met een geladen revolver, waarvan de loop zich op enkele centimeters van mijn voorhoofd bevond! En ik beloof u, dat er op hun gelaat niets anders te lezen was dan beestachtige wreedheid en vastberadenheid! Wat die schoone vrouw betreft, ook zij had een revolver in de hand, die er niet bepaald als speelgoed uitzag! En ten slotte lag op een hoek van de tafel een pakje banknoten van tien pond voor mij gereed als belooning.

— En slaagde de operatie? vroeg Raffles.

— Voortreffelijk, al kan ik u verzekeren, dat het niet alles is om een gevaarlijk zieken bandiet, die ieder oogenblik onder uw handen den laatsten adem kan uitblazen, geheel alleen te opereeren, zonder de hulp van een assistent. Maar nu komt het leelijke, en dat is, dat de heeren bandieten mij aanzegden, dat ik mij vannacht weer tot hun beschikking moest houden, om nogmaals naar hun geliefden chef te komen kijken. Zij zouden mijn loon maar zoolang vasthouden! En als ik niet om twaalf uur vannacht voor de deur van het gasthuis wachtte, totdat zij mij weder met het rijtuig zouden komen halen, dan zou ik het met den dood bekoopen: ziedaar mijn verhaal. Ik vergat u nog te zeggen, dat ik na de operatie weer geblinddoekt werd en op dezelfde wijze weggeleid werd als ik gehaald werd. Voor ik instapte zag ik kans, mijn injectie-spuitsje, dat ik meestal bij mij draag, ongemerkt op den grond te laten vallen.

— Ik weet waarom, dr. Ferguson, zeide Raffles, dat was een zeer goede inval van u. En nu moet ik u dank zeggen voor de bereidwilligheid, waarmede gij mij al die mededeelingen hebt gedaan. Dus rest mij slechts u deze vraag te stellen: Zijt gij van zins vannacht weer naar het dievenhol te gaan?

De jonge geneesheer keek den vrager even aan en zeide toen aarzelend:

— Ik wilde gaarne de honderd pond belooning eraan geven, maar bedenk dat ik getrouwd ben, dat ik getrouwd ben, dat ik een lief, klein vrouwtje heb, dat een kogel vlugger loopt dan een mensch, en dat ik nog niet veel lust in sterven heb! Maar aan den

anderen kant moet ik u eerlijk zeggen, dat ik bitter weinig lust gevoel, om dien tocht nog eens te maken en wie weet welke gevaren te loopen.

Raffles dacht even na en trad toen op den jongen geneesheer toe.

Langzaam legde hij hem de slanke, witte hand op de schouders en vroeg toen, op ieder woord nadruk leggend:

— Wilt gij mij toestaan in uw plaats te gaan?

Dr. Ferguson meende niet goed verstaan te hebben, hij keek Raffles met open mond aan en zeide toen:

— Heb ik u goed verstaan! Vraagt gij om in mijn plaats daarheen te gaan? Weet gij wel, dat dat een zekere dood voor u kan beteekenen — neen, zal beteekenen! Want men zal het bedrog immers dadelijk ontdekken.

— Dat zal men niet, antwoordde Raffles kalm, want ik zal mij zoo vermommen, dat gij zelf mij voor dr. Jim Ferguson zoudt aanzien.

De jonge geneesheer sperde zijn oogen wijd open van verbazing.

— Maar wie zijt gij dan? riep hij uit, die u in deze vreeselijke onderneming durft storten.

— Wie ik ben, doet er weinig toe, antwoordde Raffles kalm. Laat het u genoeg zijn, dat ik zeer veel houd van alles dat naar gevaar zweemt, omdat ik met de leden van deze bende, die ik nog niet geheel heb kunnen uitroeien, nog een appeltje te schillen heb!

— Maar men zal dadelijk zien dat gij geen dokter zijt! riep dr. Ferguson uit.

— Als er tenminste nog gesneden moet worden, beaamde Raffles, maar in het tegenovergestelde geval behoeft gij u niet ongerust te maken: ik heb een medische opleiding gehad en heb zelfs het recht te practiseeren, daar ik den doktersgraad gehaald heb.

— Dus ik moet in u eigenlijk een collega zien, riep de jonge geneesheer verwonderd uit.

— Zooals gij wilt, zeide Raffles bedaard, maar ik zeg u immers dat ik niet practiseer en ook nog nooit gedaan heb, maar een chirurgijn ben ik niet!

— Dat is geen bezwaar, want ik had dezen nacht niet anders behoeven te doen, dan de temperatuur opnemen, de verbanden vernieuwen en nog een en ander voorschrijven in geval van temperatuursverhooging of wondkoorts, maar dat zou ik dus gerust aan u kunnen overlaten. Maar nogmaals — bedenk wel wat gij doet! Gij zijt geheel alleen tegen een bende van minstens zestien, en misschien wel twintig man.

— Niet geheel alleen, zeide Raffles kalm. Ik neem

hier mijn vriend mede en bovendien nog iemand, op wien ik mij onvoorwaardelijk kan verlaten.

De jonge geneesheer keek den spreker vol bewondering aan.

— Gij wilt mij niet zeggen wie gij zijt, zeide hij, en daartoe hebt gij natuurlijk het volste recht, maar gij kunt mij toch niet beletten, u te zeggen, dat ik groote bewondering voor uw moed koester.

Raffles legde hem met een kort gebaar haastig het zwijgen op.

— Gij wilt mij dus uw taak overdragen? riep hij opgewonden uit.

— Dat wil ik wel — als gij mij slechts zegt met welk doel!

— Maar dat is heel eenvoudig! Ik heb reeds een groot aantal leden van deze zeer gevaarlijke bende onschadelijk weten te maken en omdat mijn werk nog niet voltooid is, wil ik dat op deze wijze trachten te voleindigen.

— Maar als gij faalt? Zal de bende zich dan niet op mij wreken?

— Ik zal niet falen. Maar in het ergste geval kunt gij immers overplaatsing naar een andere stadswijk vragen?

— Dat is zoo, antwoordde dr. Ferguson. Ik wil u wel eerlijk bekennen, dat ik verheugd ben, dat een ander mij deze gevaarlijke taak uit de handen heeft genomen. Ik zelf zou er zeker geen kans toe zien de bende onschadelijk te maken.

— Gij beschikt niet over de middelen, waarover ik kan beschikken, hernam Raffles kalm.

— Gij zijt dus een soort wonderdoener, riep de jonge geneesheer glimlachend uit.

— Misschien! antwoordde Raffles op zonderlingen toon. En wilt gij nu een uur vaststellen, waarop ik hedenavond ten uwent, of wel hier kan komen om uw gelaatstrekken na te bootsen?

— Ik moet hier vannacht wederom zijn. Schikt het u om een uur of tien?

— Uitstekend!

— Je zult er niet veel moeite mee hebben, beste Edward, merkte Charly nu op, je bent precies even groot als dokter Ferguson en de kleur van je oogen verschilt ook maar heel weinig. Het kon niet mooier!

— Dan nemen wij tot vanavond afscheid van u, dr. Ferguson, zeide Raffles, terwijl hij den jongen geneesheer den hand toestak.

— Tot vanavond, mijne heeren.

Ook Charly nam afscheid van den jongen genees-

heer en even later stonden de beide vrienden weer op straat.

— Je ziet dat men nooit het toeval kan uitschakelen bij ondernemingen als deze, zeide Raffles, toen zij weder onderweg naar huis waren.

— Dat schijnt wel zoo! antwoordde Charly lachend. Het eerste het beste ziekenhuis, dat je binnentreedt, is het goede!

— Ik had hier mede moeten beginnen, zeide Raffles. Ik had mij beter in den gedachtengang van de bandieten moeten verplaatsen, en dan had ik juist geredeneerd als zij: den dokter weghalen uit een gasthuis, dat zoo dichtbij mogelijk is gelegen, en dan het rijtuig een paar uren laten omrijden, zoodat de gevangene den indruk krijgt, dat hij naar een geheel ander stadsdeelte wordt vervoerd!

— Nu iets anders. — je hebt zooeven gezegd, dat je mij en Henderson meeneemt! Daar ben ik hartelijk blij om, al ontveins ik me het groote gevaar van de onderneming niet. Maar je moet me eens zeggen, hoe je ons denkt weg te moffeien, want het is natuurlijk buiten gesloten, dat we tegelijk naar binnen gaan!

— Dat spreekt van zelf! Als de bandieten één dokter halen, en zij brengen er drie terug, dan zou onze mooie Sonja met het volste recht eenigszins wantrouwend mogen worden! Neen, jullie zorgt eenvoudig, dat je in de buurt blijft, om me te hulp te komen, als er soms gevaar mocht dreigen, maar dat is voor vannacht alles! Ik wil nu slechts te weten zien te komen, waar ergens de ingang tot de tunnel is... en ik beloof je, dat ik beter acht zal geven dan onze waarde Ferguson, die blijkbaar te zeer onder den indruk is geweest, om heel veel aandacht te schenken aan den weg, dien de bandieten hem lieten afleggen! En daarbij kunnen jullie van nut zijn, door zoo goed mogelijk op te letten, waar we blijven!

— Zouden er weer drie mannen je komen afhaken?

— Dat denk ik wel, eerder minder dan meer, want zij moesten wel gelooven, dat zij den dokter nu in hun macht hebben! Waarom vraag je dat?

— Omdat ik er over denk, of het niet mogelijk zou zijn, jullie zoo ver mogelijk te volgen, en dan de twee kerels te overvallen, juist als zij den geheimen ingang hebben blootgelegd, en ons zoodoende heel wat werk besparen!

— Dat plan is niet zoo kwaad, en wij zullen er aanstonds eens nader over praten!

Zoo beraadslagend, bereikten de beide vrienden weder de villa in Regentstreet.

Toen zij waren uitgestapt, zeide Raffles tot den chauffeur:

— Henderson! Ik zal je goede diensten vannacht noodig hebben voor een gevaarlijke zaak!

— All right, mylord! antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Kom om negen uur je aanmelden om verdere orders te ontvangen, en kijk je revolver in dien tijd maar eens goed na..... ze zal je wel te pas komen, denk ik!

Hij trad nu met Charly het huis binnen, terwijl Henderson de prachtige auto ging stallen.

Raffles liep recht door naar de bibliotheek, gevolgd door zijn secretaris.

— Heb jij eenigen tijd geleden in de „Times” niets gelezen van een inbraak of iets dergelijks? vroeg de eerste, nadat zij waren binnen getreden.

— Jawel, er staat me wel zoo iets van voor, antwoordde Charly. Het moet nog al een ernstige zaak zijn, waarbij van weerskanten schoten zijn gevallen, en een agent van polite vrij zwaar gewond is.

— Juist, het is een inbraak in Wannamakers Bank geweest. Wil je het verslag eens voor me opzoeken?

Charly begon dadelijk het groote plakboek na te kijken, dat hij met groote zorg bijhield, en waarin alles werd opgeplakt, wat van eenig belang was. En spoedig had hij gevonden, wat zijn meester zocht.

— Hier heb ik het al! riep hij uit. „Brutale inbraak in het filiaal van Wannamakers Bank, in Fleetstreet.”

— Lees eens voor, wil je? vroeg Raffles, terwijl hij zich in een gemakkelijken steel uitstreckte, en zich tot luisteren zette op die eigenaardige manier, die bij hem steeds de grootste aandacht verried: met de vlakke handen tegen de slapen gedrukt en de lippen stijf op elkaar geklemd.

Charly nam het plakboek ter hand en las met zijn heldere, duidelijke stem voor:

In den afgelopen nacht is het filiaal van Wannamakers Bank in Fleetstreet bezocht door eenige zeer brutale inbrekers, die met weergalooze behendigheid een der brandkasten hebben weten te forceeren, en daaruit een groot bedrag aan bankbiljetten en goud hebben gestolen. De dieven zijn door een aangrenzend huis binnengedrongen, na een groot gat in den tusschenmuur te hebben gebroken. Zij kwamen op deze wijze in den kelder van de Bank, wisten vandaar in de benedenste verdieping te komen, overvielen den waker, dien

zij bonden en knevelen en openden de brandkast op een nog onopgehelderde manier. De boeven waren echter zoo onvoorzichtig, te veel licht te gebruiken; een surveilleerend agent bemerkte onraad en ging assistentie halen. Met twee makkers drong hij het gebouw binnen. De bandieten hadden echter helaas, op hun beurt eveneens onraad bespeurd, en verweerden zich wanhopig, toen de agenten hen meenden te overvallen. Zij wisten met hun buit te ontkomen, nadat er eenige schoten van weerskanten waren gelost, waardoor een der ordebewaarders ernstig werd gewond. Maar ook een der bandieten moet zwaar gewond zijn, want de recherche heeft een groot aantal bloedsporen gevonden, die afkomstig moeten zijn van een der dieven, die in de verwarring door zijn makkers moet zijn weggeleid. Naar alle waarschijnlijkheid zijn de bandieten ontkomen door middel van een auto, die hen op eenigen afstand stond op te wachten.

Ofschoon de recherche, onder de bekwame leiding van den jeugdigen inspecteur Sullivan, alles in het werk stelt om de bandieten machtig te worden, is zij daar tot dusverre niet in kunnen slagen. Men heeft hier blijkbaar met buitengewoon stoutmoedige en schrandere dieven te doen, die in niets achterstaan bij de auto-bandieten van Parijs onder aanvoering van den beruchten Bonnot, die indertijd op zoo tragische wijze van zich deden spreken."

Charly klapte het plakboek dicht en zeide:

— Tot zoover de „Times"! De heeren van de politie schijnen hier hun hoofd te pletter te loopen!

— En toch ben ik er zeker van, dat we hier te doen hebben met dezelfde bandieten, die ons eenige weken geleden zulke benauwde oogenblikken hebben bezorgd! Wij zijn er toen in geslaagd, een paar dozijn van de kerels onschadelijk te maken, maar er moeten er zeker nog zijn overgebleven, die nu hun bedrijf op eigen rekening voortzetten, nu hun voormalige chef voor twintig jaar onschadelijk is gemaakt!

— Maar die gewonde schavuit dan?

— Wel, die is zeker vroeger zoo iets als luitenant geweest, en is door de arrestatie van zijn „generaal" als diens opvolger benoemd. Er heerscht bij zoo'n bende meer orde dan je wel denkt, en je hebt daar promotie en degradatie, even goed als in het leger!

— Nu, als het aan ons ligt, dan zal dat heele leger dezer dagen tot de geschiedenis behooren!

— Dat hoop ik, want die inbraak in de Bank zou ik den heeren volgaarne vergeven, daar ik zelf in dat opzicht niet geheel vrij uitga! Maar de manier waarop zij de menschen uitplunderen en vermoorden...neen, dat is niet naar mijn smaak! En daar smakeloosheid voor mij wel ongeveer het ergste is, dat bestaat, zoo zullen we eens uit alle macht aan het werk tijgen en het restje van de bende zien op te ruimen, al wil ik wel bekennen, dat dit nu juist geen kinderwerk zal zijn!

HOOFDSTUK V.

Ferguson's dubbelganger.

Op den avond van dienzelfden dag, omstreeks negen uur werd er zacht op de deur geklopt, die toegang gaf tot de werkkamer van den Grooten Onbekende.

— Binnen! riep Raffles, die zachtjes met Charly had zitten praten.

De chauffeur Henderson trad het vertrek binnen.

— Het is negen uur, Mylord, zeide hij.

— Je bent precies op tijd, Henderson! riep Raffles uit. Dat verwondert me niets van jou! Onthoud nu goed wat ik je opdraag, want we krijgen 'n werkje op te knappen, dat niet geheel zonder gevaar is!

— Als Mylord dat zegt, dan gaat het om ons hachje, merkte de chauffeur kalm op.

— Dat is niet onmogelijk, vervolgde Raffles. Er hangt dus veel van af, dat je mijn bevelen stipt opvolgt, en je door niets laat afhouden, ze ten uitvoer te brengen. Je weet, wat ik daarmee bedoel!

— Uitstekend, Mylord!

— Welnu dan, je brengt mijnheer Brand en mij eerst naar het York Gasthuis, of liever tot even over de Chellsea-brug, want het is beter, dat wij zoo weinig mogelijk gezien worden.

— Welke auto, mijnheer?

— De grijze renwagen.

— Moet ik mij wapenen?

— Zonder twijfel! Dat heb ik je immers al gezegd! Steek een paar goede revolvers bij je, en bovendien een sterk mes en touw! Ik weet nu nog niet of je er gebruik van zult behoeven te maken, maar het is beter, op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn. Neem ook je electriche zaklantaarn mee, en voor de rest moet je je gedragen volgens de bevelen, die mijnheer Brand je zal geven zoodra ik mij verwijderd heb.

— Wanneer moet de auto voorkomen, Mylord?

— Over een half uur!

— Allright, Mylord! Kan ik gaan?

— Je kunt gaan!

Henderson boog licht en verliet het vertrek.

— Een prachtkerel, mompelde Raffles, terwijl hij opstond om zich naar zijn slaapvertrek te begeven, en zich te vermommen voor de gevaarlijke onderneming, die de twee vrienden stonden te wagen. Trouw als een hond, zwijsend als een visch.

— En sterk als een buffel! vulde Charly den zin aan. Je had onmogelijk een beter bediende kunnen vinden, al had je er de geheele wereld naar afgezocht, drie jaren lang!

— Je hebt gelijk, Charly, hernam Raffles ernstig. Het toeval of de Voorzienigheid heeft mij dien trouwen kerel met zijn hart van goud en zijn vuisten van ijzer doen ontmoeten!

— Ontmoeten is wel een beetje nuchter uitgedrukt, zeide Charly lachend. Als ik het me wel herinner, heb je Henderson het leven gered, en is op die manier de kennis tusschen jullie gemaakt! Evenals die tusschen ons beiden trouwens, zoo vervolgde hij op ernstigen toon, terwijl hij de hand van zijn meester greep, en die drukte als wilde hij haar verbrijzelen.

— Wat hadden wij afgesproken, Charly? vroeg Raffles op verwijtenden toon. Dat wij nooit meer over die zaak zouden spreken! Je hebt me immers al honderden malen dat bagatel vergoed door je trouw, je moed en je opofferende genegenheid, die voor niets terugdeinst, ook niet voor de vreeselijkste gevaren! Kom, wij spreken hier niet meer over! Laten we aan het werk gaan!

De twee vrienden traden nu de slaapkamer van Raffles binnen en hier voorzag Raffles zich van de nodige schmink, pruiken, en andere benodigdheden, om zich aanstonds tot den dubbelganger van dokter Ferguson te kunnen vermommen.

Juist om half tien weerklonk voor het huis het getoeter van den horen, teweeggebracht door de hand van Henderson.

— Daar is de wagen, Edward! riep Charly uit.

— Mooi zoo... ik ben klaar! Snel stak Raffles eenige voorwerpen in een kleine handtasch, liet in iederen zak van zijn overjas een revolver van groot kaliber glijden en verliet, gevolgd door Charly, de villa, na den ouden Gaston te hebben gewaarschuwd, dat hij waarschijnlijk den geheelen nacht zou uitblijven en den grijsaard te hebben bevolen, niet op hem te wachten, maar op tijd naar bed te gaan!

Henderson stond naast de auto te wachten, en tikte

tegen zijn pet, toen zijn meester en diens secretaris verschenen.

— Dus nu eerst naar het andere uiteinde van de Chellsea-brug, Henderson, de rest zal mijnheer Brand je wel zeggen!

Henderson boog zonder te antwoorden en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto vloog vooruit als een pijl uit den boog, hetgeen de geliefkoosde gang van den chauffeur van Lord William Aberdeen was!

— En zeg me nu eens even, wat ik doen moet, als je zoo lang wegblijft, dat ik met eenige reden moet vreezen, dat je iets is overkomen, zeide Charly, toen zij eenigen tijd gereden hadden.

— Ik zou maar niets doen, voor er een half uur verlopen is, antwoordde Raffles. Ben ik dan nog niet terug, dan moeten er paardemiddelen worden toegepast, dat wil zeggen: je moet de politie in den arm nemen, en het geheele eiland, benevens den oever van den vijver met de grootste zorgvuldigheid laten afzoeken, tot de ingang gevonden is. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je pas in geval van den uitersten nood tot dat middel je toevlucht mag nemen. Hoe minder wij met de politie te maken hebben, hoe liever het me is. Zij moet dan weten hóé ik daar kom, waarom ik daar ben en meer dingen, die ons incognito maar in gevaar brengen!

— En als we kans zien, met jou en de mannen die je komen halen naar binnen binnen te dringen?

— Dan moet je dat doen, maar alléén als je er zeker van kunt zijn, dat ze je niet gezien hebben!

— Afgesproken!

— Als je daar niet zeker van bent, doe je het best, eenvoudig goed toe te zien, en zoo mogelijk de plek te ontdekken, waar zich de ingang van de tunnel bevindt! Ik wil je wel zeggen, dat ik daar heel nieuwsgierig naar ben, want ik kan me met den besten wil niet voorstellen, waar die ergens kan zijn!

— Ik heb er ook geen flauw idée van! riep Charly uit.

— Zorg echter in ieder geval, dat ze je tot geen prijs te zien krijgen, want dan zou het er leelijk voor ons uitzien! Die kerels zijn uiterst gevaarlijk, en zouden er in het geheel geen been in zien, ons een voor een de hersens in te slaan, als zij zouden vermoeden, dat hun geheim verraden was!

— Dat begrijp ik!

— En voor het overige moeten we alles maar on

ons goed gesternte laten aankomen! Dat heeft ons nog nooit in den steek gelaten!

— Nog nooit!

Op dit oogenblik rolde de auto in snelle vaart over de Chellsea-brug en eenige minuten later stond de wagen met een ruk stil aan den overkant van de Theems.

De beide vrienden stapten uit.

— Laat Henderson den wagen nu maar ergens stallen, zeide Raffles. Ga met hem mede, en zorg er voor, dat hij een betrouwbaar adres uitzoekt, waar de auto veilig is. We zijn hier in een gevaarlijke buurt, bedenk dat! En als dat gedaan is ga je op de bekende plek met Henderson in hinderlaag liggen. Voor het oogenblik moeten we scheiden! Ik ga nu naar het gasthuis.

— Ik hoop, dat alles goed gaat, Edward, zeide Charly zacht.

— Waarom zou het niet goed gaan?

— Ze kunnen je vermomming ontdekken!

— Dat is bijna onmogelijk!

— Zij kunnen merken, dat je geen echte dokter bent!

— Dan zouden zij zelve verstand van de heekunde moeten hebben! Je zult „De Geneesheer tegen wil en dank” van den onsterfelijken Molière wel eens gezien of gelezen hebben, en is soms iemand van de omgeving van den zieke er achter gekomen, dat Scarnelle geen echte dokter, maar een eenvoudig houthakker was? Neen immers! Hij deed zich slechts als dokter voor... en dat was al voldoende voor de omstanders om te gelooven, dat hij het ook werkelijk was!

— Jawel, maar dat was fantasie, en dit is bittere werkelijkheid!

— Dat maakt voor mij geen verschil! Ik zal mijn rol zoo goed spelen, dat geen der bandieten ook maar een oogenblik aan mijn eigenschap als geneesheer zal twifelen. En nu... tot straks!

— Tot straks! herhaalde Charly op zachten toon, en hij had moeite zijn ontroering te verbergen.

Nogmaals drukten de twee vrienden elkaar krachtig de hand, en toen begaf Raffles zich met snelle schreden naar het gasthuis, dat op ongeveer twintig minuten loopens afstand was gelegen.

Het sloeg juist tien uur, toen hij aanschelde, na zich te hebben vergewist, dat er niemand in de nabijheid was, die op zijn daden lette.

De portier, die de deur voor hem opende, vroeg wat hij wenschte.

— Dokter Ferguson is zeker nog aanwezig? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, maar ik weet niet of gij hem op dit oogenblik te spreken kunt krijgen, want de dokter is bezig met belangrijke proefnemingen, waarbij hij nooit gestoord mag worden.

— Dokter Ferguson verwacht mij, goede vriend, zeide Raffles. Gij behoeft hem slechts te zeggen, dat graaf Jacques de Reinwilliers gekomen is, dat is voldoende.

— Dat is iets anders, graaf, zeide de portier, terwijl hij een eerbiedige buiging maakte, dan zal ik mij haasten, uw bezoek aan te kondigen! Wilt gij zoo goed zijn, mij te volgen?

Raffles volgde den beambte, die hem door eenige vertrekken en langs een aantal gangen naar een groot laboratorium bracht, dat schitterend verlicht was, en waar Raffles den jongen geneesheer zag staan, geheel en al verdiept in zijn proefnemingen.

Hij hoorde volstrekt niet, dat er iemand was binnen gekomen, en Raffles moest eenige malen luid hoesten, voor Ferguson verschrikt opkeek.

— Ah, zijt gij het, waarde graaf? riep hij uit, toen hij zijn bezoeker van dien middag had herkend. Gij kunt wel heengaan, Higgins, zoo wendde hij zich tot den portier, die in afwachtende houding bij de deur was blijven staan.

De portier verwijderde zich, en de jonge dokter trad met uitgestoken handen op zijn bezoeker toe?

— Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen, dat ik u niet dadelijk gehoor geef, zeide hij. Als ik in mijn proefnemingen verdiept ben, zou de wereld om mij heen kunnen vergaan, zonder dat ik er iets van zou merken!

— Dan zijt gij van het goede ras, zeide Raffles glimlachend. Ik lijd overigens aan hetzelfde gebrek. Wanneer ik met hart en ziel bij een of andere zaak ben, dan laat ik mij door niets afleiden, en bestaat er voor mij ook niets anders ter wereld dan juist die zaak! Mag ik vragen of uw proeven geheim zijn, of is het onbescheiden, naar hun aard te vragen?

— Volstrekt niet! Ik zoek eenvoudig naar een nieuw antiseptisch middel, en ik hoop het ook binnen kort te hebben gevonden. Dat is alles.

De twee mannen begonnen nu een gesprek over medische zaken, in welks verloop Ferguson meer dan eens een uitroep van verbazing over de weergalooze kennis van zijn zonderlingen bezoeker niet kon weerhouden.

Raffles van zijn kant bestudeerde met de grootste aandacht iedere beweging op het gelaat van den jon-

gen geneesheer, ten einde dezen aanstonds zoo natuurgetrouw mogelijk te kunnen imiteeren.

— Maar waarom, in 's hemels naam, zijt gij geen geneesheer geworden? riep dokter Ferguson uit, toen het gesprek ongeveer een half uur geduurd had.

— Ik heb een ander beroep gekozen, dat mij meer bevalt, omdat het meer afwisseling biedt, antwoordde Raffles op korten toon.

Ferguson keek zijn bezoeker zwijgend en hoofdschuddend aan.

Toen zeide hij zacht:

— Er is geen twijfel aan, of gij hebt een of, ander geheim in uw leven, dat u zoo ver van uw ware bestemming heeft afgeleid! Maar de hemel beware mij, dat ik zoo onbescheiden zou zijn, u daarnaar te vragen! Wanneer wilt gij aan het werk gaan?

— Nu maar dadelijk, als het u schikt. Gij zeidet immers, dat men u hedennacht om twaalf uur voor de deur van het gasthuis zou komen halen?

— Juist!

— Welnu, het is nu elf uur. Ik heb dus een uur voor mij, om mij tot uw dubbelganger te maken! Kunnen wij hier niet gestoord worden?

— Dat geloof ik niet, maar wij doen er toch beter aan, naar mijn particuliere kamer te gaan, daar vindt gij een spiegel, en verder alles wat gij noodig hebt.

— Zooveel te beter!

De jonge geneesheer ging Raffles nu voor naar zijn werkkamer, waar hij zijn eigen patienten placht te ontvangen, en waar inderdaad een groote spiegel aan den wand hing.

— Zoudt gij nu wel zoo goed willen zijn, daar even plaats te nemen? vroeg Raffles, terwijl hij zijn handtasch begon uit te pakken.

Dr. Ferguson nam op den hem aangewezen stoel plaats, en Raffles ging voor den spiegel zitten, bekeek zijn sujet nogmaals lang en oplettend, en vermomde zich toen met een snelheid, die den geneesheer verstomd deed staan.

— Dat gaat niet natuurlijk in zijn werk, mompelde hij, toen hij zag, hoe het gelaat van zijn bezoeker onder diens vaardige vingers geheel van uitdrukking veranderde, en snel tot een getrouwe copie van zijn eigen gezicht werd. Ik wist niet, dat zoiets mogelijk was! Het is alsof ik mijzelf zie!

— Dan kan ik tevreden zijn! riep Raffles vroolijk uit. Want dat is immers juist het doel?

— Mag ik een opmerking maken? vroeg Ferguson,

nadat hij zijn bezoeker eenigen tijd zwijgend had aangekeken.

— Welzeker, ga uw gang!

— Weet gij wel, dat die kunst van u een zeer gevaarlijk tegenstander zou kunnen maken?

— Dat weet ik, antwoordde Raffles op harden toon. Maar is dat wel alles, wat gij wildet zeggen? Spreek vrijuit!

De jonge dokter bekeek even de prachtig onderhouden nagels van zijn lange, dunne vingers, en zeide toen aarzelend:

— Als gij er niet boos om wordt..., ik wilde inderdaad zeggen, dat, als gij die kunst ten kwade zoudt willen aanwenden, gij voor de maatschappij eveneens zeer gevaarlijk zoudt kunnen zijn!

Raffles draaide langzaam het hoofd naar den spreker om, die nu zijn eigen gelaat te zien kreeg, versomberd door een harden trek.

Daarop zeide de zonderlinge bezoeker op snijdenden toon:

— De maatschappij moet zich dan maar verdedigen, zij kon mij wel eens als een paria beschouwen, als een uitgestootene, een melaatsche! Soms wreek ik mij op haar. — laat u dat voldoende zijn!

Hij stond op en vervolgde toen bedaarder:

— Ik geef u mijn woord van eer — en dat is ondanks alles nog heel wat waard — dat de daad, die ik thans sta te ondernemen, niet alleen niet tegen de maatschappij, maar integendeel tot haar welzijn wordt volbracht, niet zonder gevaar, zooals gij zelf het beste weet! Ik heb soms van die buien, en vaak heb ik er eenige dagen later al weder spijt van...

De jonge geneesheer had hem zwijgend aangehoord.

Hij begreep, dat hij met een man te doen had, die hem stellig nooit het geheim van zijn leven zou verraden, en die toch hemelsbreed afweek van de duizenden mannen die hij kende, die een geheel bijzonder, vreemd leven voerde, waarin hij niemand veroorloofde een blik te slaan. Of die man een duivel of een engel was, of misschien beiden, hij zou het nooit weten! Maar zeker wist hij, dat zijn bezoeker een buitengewoon mensch was, zooals men er in dezen tijd van materialisme en gemakzucht zeker geen tien op de gansche wereld zou aantreffen.

Dr. Ferguson trad haastig op Raffles toe en zeide op zachten toon:

— Ik zou het mij steeds verwijten, als ik ook maar een poging zou doen, u naar de redenen van uw gedrag te vragen, of naar het motief van deze onge-

looflijke vermommingskunst. Het zij hoe het zij — gij gaat thans de grootste gevaren trotseeren, ten einde een bende schurken onschadelijk te maken, en ik kan niets anders doen, dan uw moed bewonderen, wie gij dan ook zijn moogt! Maar mag ik er u aan herinneren, dat het reeds kwartier voor twaalfen is, en dat de twee bandieten wel aanstonds zullen verschijnen?

— Kunt gij van uit dit vertrek de straat voor het gasthuis zien?

— Zeker!

— Draai dan het licht even uit, en schuif het gordijn een weinig terzijde. Gij zult dan kunnen zien, of de kerels er al zijn. Ik ben overigens geheel gereed, en zij mogen komen!

Dr. Ferguson draaide den knop van het electrische licht uit, en ging naar het venster. Voorzichtig schoof hij het gordijn een weinig terzijde, maar bijna op hetzelfde oogenblik deed hij het haastig weder dicht, en trad op Raffles toe.

— Zij staan er al! fluisterde hij, alsof de bandieten hem buiten hadden kunnen hooren.

— Mooi zoo! Dan kan ik ook even een blik op de heeren slaan, en mij vergewissen, met wie ik te doen krijg!

Raffles trad op zijn beurt op het venster toe, sloeg het gordijn een weinig ter zijde, en wierp een blik op de bijna geheel verlaten straat.

— Ja, daar staan zij! zeide hij. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik een van de schurken al eens bij een vroegere gelegenheid heb gezien, nog niet lang geleden! Dat heerschap schijnt dus toch nog aan de handen van de politie ontkomen te zijn! Nu, voor hem moege het dan gelden: beter laat dan nooit!

Raffles wierp nog een laatsten blik naar buiten, en nam toen vastberaden zijn handtasch ter hand.

— Het is tijd, dokter Ferguson, zeide hij. Ik heb met mijn vriend de afspraak gemaakt, dat hij mij te hulp zou komen als ik niet op tijd terug ben. Ik hoop, dat gij u niet door vrees voor uw eigen welzijn zult laten terughouden, om getuigenis af te leggen, indien dit noodig mocht zijn.

— Dat zal ik zeker niet, graaf! En het spijt mij genoeg, dat ik er niet de man voor ben, een onderneming als die gij nu gaat beginnen, tot een goed einde te brengen! Gij echter schijnt dat al meer bij de hand te hebben gehad!

— O ja, meermalen, dokter, zeide Raffles kalm. En meestal niet tot onvermengd genoeg van de bandieten, die ik achtervolgde! En nu vaarwel! Ik

hoop, dat gij dezer dagen zult lezen, dat het geheele nest schurken is opgeruimd! Maar mocht ik bij de zaak komen te vallen, nu, dan is er nog niet veel verloren! Maar dan is het uw plicht, mij te wreken, en de politie door uw verklaringen op een spoor te helpen.

— Maar waarom hebt gij die eigenlijk niet dadelijk in den arm genomen? vroeg Ferguson.

— Omdat zij te dom is, antwoordde Raffles bedaard. Toen drukte hij den jongen geneesheer nogmaals de hand en was het volgende oogenblik verdwenen.

HOOFDSTUK VI.

Onder de Wolven.

Raffles daalde de trap af en trad op de deur toe. De portier ging hem beleefd voor en zeide:

— Blijft uw bezoeker op uw terugkomst wachten, dokter?

Raffles had zich onmiddellijk in zijn rol verplaatst.

— Hij blijft hier nog een uur op mij wachten, in het laboratorium, portier! Ben ik dan nog niet terug, dan kunt gij hem gaan waarschuwen! Tot morgen!

— Tot morgen, dokter!

— De vermomming schijnt goed geslaagd te zijn, mompelde Raffles tevreden, terwijl hij de stoep afdaalde. Als de portier mij niet eens herkent, dan zullen de heeren bandieten mij zeker niet herkennen!

Nauwelijks was hij beneden, of uit de schaduw traden twee mannen hem tegemoet, die hun hoed oplichtten, waarop een hunner op zachten toon zeide:

— Wij zien tot ons genoeg, dat gij op uw tijd zijt, dokter Ferguson!

— Gij laat mij weinig keus, bromde de gewaande geneesheer.

— Daarin hebt gij gelijk, hernam de man spottend. Het zou u zeker berouwd hebben, indien gij ons verzoek in den wind had geslagen!

— Gij noemt het een verzoek — ik noem het heel iets anders!

— Noem het zooals gij wilt, het voornaamste is, dat gij er zijt!

— Is de patient vooruitgegaan?

— Ja gelukkig!

— Heeft hij gesproken?

— Ja!

— Hebt gij de middelen ingegeven, die ik had voorgeschreven?

— Natuurlijk! Dacht gij soms, dat wij onzen chef zouden laten sterven?

Al pratende waren de drie mannen een dicht rijtuig genaderd, dat op eenigen afstand had staan wachten.

Raffles bleef stilstaan, en zeide met een verveeld gelaat:

— Moet ik nu weder dien langen, saaien rit maken?

— Het spijt me, maar het gaat niet anders, dokter! Gij zult zelf wel inzien, dat wij niet kunnen toelaten, dat gij op een of andere wijze bemerkt, waarheen wij u brengen.

— Maar de blinddoek?

— Gij moogt niet zien, waarheen gij gaat!

— Goed, maar die doek voor mijn mond dan?

— Die is nog veel meer onmisbaar! Zoudt gij dan denken, dat wij er ons aan wagen, dat gij door uw geschreeuw de geheele buurt bij elkaar brengt, met de noodige agenten van politie?

— Nu, als het niet anders gaat, zeide Raffles zuchtend.

— Helaas niet! Wees zoo goed, in te stappen! Wij zullen u binnen wel knevelen.

De drie mannen gingen het rijtuig in en daar werd Raffles geblinddoekt en gekneveld.

De eentonige rit begon.

Er werd in al dien tijd geen woord gewisseld.

Raffles, die nu wist, waarheen de rit ging, kon vrij gemakkelijk nagaan, dat het rijtuig in een grooten kring rondreed, en eindelijk over grint reed.

Hij schatte dat het ongeveer twee uur in den nacht moest zijn.

Toen stond het rijtuig stil.

De twee bandieten grepen Raffles onder den arm en hielpen hem uitstappen.

Geen geluid deed zich in den omtrek hooren.

Langzaam schreden de drie mannen voort, terwijl het rijtuig zich eenigszins verwijderde.

Raffles bemerkte, dat hij eerst het groote wandelpad gedurende eenigen tijd volgde, daarna over gras liep en ten slotte weder over grint.

Toen stond het drietal stil.

Raffles spande al zijn zintuigen in, ten einde zeker te zijn, dat niets hem zou ontgaan van de wijze, waarop de bandieten in de ingewanden der aarde zouden doordringen.

Plotseling was het hem alsof de grond snel onder zijn voeten wegzonk.

Dit gebeurde zoo vlug, dat hij zich van de beweging ternauwernood bewust was.

Maar op hetzelfde oogenblik hield de dalende beweging weder op.

Heel in de verte meende Raffles het zachte geluid van een schel te hooren.

Hij luisterde met de grootste aandacht.

Maar niets bewees, dat Charly en Henderson, die toch zeker in de buurt waren geweest, mede naar binnen waren gedrongen.

Een groot gevoel van teleurstelling maakte zich van den Grooten Onbekende meester.

Ondanks zichzelf had hij gehoopt, dat zijn twee trouwe makkers er in geslaagd zouden zijn, zijn bewakers te overvallen en zoo zijn taak aanzienlijk te vergemakkelijken.

Nu stond hij alleen voor zijn geweldige taak!

Hij hoorde een schurend geluid, daarna een doffen bons, als van een houten luik, dat op zijn plaats klapte, en toen werd het weer stil.

Zijn bewakers, die zijn armen geen oogenblik hadden losgelaten, voerden hem nu weer verder.

Raffles telde zijn stappen en had er honderdveertig gemaakt, toen de bandieten opnieuw stilstonden.

Er werd ergens een deur geopend, die met veel geknars op haar hengsels draaide.

En nu hoorde Raffles een geroezemoes van stemmen, dat dadelijk verstomde, toen de drie mannen binnentraden.

— Ah, zijt gij daar weder, Pablo? riep een stem, die Raffles onder duizenden herkend zou hebben.

Het was de stem van Sonja Demetrief!

— Ja, Sonja, antwoordde een zijner bewakers. De dokter heeft eieren voor zijn geld gekozen, dat wil zeggen, hij heeft liever de honderd pond sterling, dan de punt van een dolk tusschen de ribben!

Een schor gelach volgde op deze woorden, en Raffles voelde, ondanks zijn koelbloedigheid en moed, dat een koud zweet op zijn slapen parelde.

Toen nam men hem den blinddoek af.

Hij kon een blik om zich heen werpen!

Hij bevond zich in een laag vertrek, dat door elektrische bollen verlicht werd.

In het midden stond een lange tafel, met een zwart kleed bedekt, en prijkende met dezelfde voorwerpen, die hij niet lang geleden had waargenomen in den dievenkelder in het East End, waar de „Aasvogels” hun zittingen hielden.

Er stond een groote vaas van zonderling model, die een aantal witte en één zwarten kogel bevatte, en op de onbezette plaats van den voorzitter van het vrec-

selijk genootschap lag een dolk van vreemd model, in den vorm van een gier.

In dit vertrek waren twaalf mannen aanwezig en een vrouw, die Raffles onmiddellijk herkende. Het was de schoone Russin, die hij eenige weken geleden de wijheid had geschonken, bewogen door een gevoel van medelijden en ridderlijkheid, dat nooit de goedkeuring van Charly had kunnen wegdragen.

Sonja Demetriefff keek den gewaanden geneesheer scherp aan, en zeide toen, terwijl zij naar een deur wees, die achter een portière verborgen was:

— Breng dr. Ferguson maar dadelijk binnen. Ik geloof dat de toestand van onzen zieke sedert eenige uren weder slechter is geworden!

Raffles trad op de deur toe, alsof hij hier al volmaakt thuis was, en de Russin en een der bewakers volgden hem.

Zooals Ferguson het hem had beschreven, lag de zieke in een klein, maar goed gemeubeld vertrek, dat wel drie deuren, maar geen enkel venster had.

Op het eerste gezicht herkende hij in den man in het bed een van de luitenants van het hoofd der „Aasvogels”, die na de arrestatie van den chef diens plaats had ingenomen.

Raffles zette zijn tasch op tafel en trad op het bed toe.

De zieke scheen moeilijk te ademen.

Een blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen zien, dat er een lichte wondkoorts was ingetreden, die met wat kinine te bestrijden was. Hij voelde den chef der bandieten den pols, keek op zijn horloge, en haalde toen zijn receptenboekje uit.

— Hoe is het met den zieke, dokter? vroeg Sonja, die geen oog van hem had afgewend.

— Kunt gij de waarheid hooren? vroeg Raffles ernstig.

— Dat kan ik, antwoordde de Russin, ofschoon zij vreeselijk verbleekte.

— De patient heeft koorts, en gij moet er voor zorgen, dat hij de geneesmiddelen, die ik hem nu zal voorschrijven, nauwkeurig op tijd inneemt!

— Daar zal ik wel voor zorgen, dokter, zeide Sonja met opeengeklemden tanden. Niemand mag bij hem waken dan ik.

Raffles keek de schoone Russin aandachtig aan en die eene blik was voor hem voldoende om de gevoelens te doorgronden, welke de schoone vrouw voor den zieken aanvoerder der bende koesterde.

Hij schreef vlug een recept, en overhandigde het aan Sonja Demetriefff.

— Als gij hem dit middel ingeeft, en er voor zorgt, dat hij het steeds precies op tijd krijgt, is er volstrekt geen gevaar, zeide hij.

— Ik wilde toch wel, dat gij den patient nog eens goed onderzocht, dokter, zeide de Russin, terwijl zij eenige stappen naar het bed deed.

— Geloofst gij, dat het noodig is? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, dokter, maar dat moet gij weten, hernam Sonja Demetriefff, als gij zegt dat hij koorts heeft...

— Als het u gerust kan stellen, dan wil ik het gaarne doen, antwoordde Raffles, maar weest dan zoo goed het vertrek te verlaten — ik kan het niet goed velen, dat men mij op de vingers ziet, als ik iemand moet onderzoeken.

— Ik kan mij niet herinneren, dat gij gisterennacht zoo gevoelig waart, dokter, zeide de Russin, terwijl zij Raffles eenigszins wantrouwend aankeek.

— Dan was ik gisteren misschien in een andere stemming, antwoordde Raffles onverschillig.

— Nu, wij zullen doen zooals gij verlangt, hernam de Russin, terwijl zij langzaam naar de deur ging. Kom mannen, zeide zij in het Russisch, tot haar beide metgezellen, wij willen den dokter eenige oogenblikken alleen laten.

Raffles volgde haar met de oogen, terwijl hij de kist met instrumenten opende, die reeds van te voren op de kleine tafel bij het bed was neergezet.

Eindelijk waren de drie leden der bende verdwenen, en Raffles hoorde hoe zij de deur op slot draaiden.

— Ik geloof, dat ik mij in een wespennest gestoken heb, mompelde hij, die Sonja Demetriefff keek mij aan op een wijze, die mij niet veel goeds voorspelt, zij zal mij toch niet wantrouwen, hoop ik. Mijn vermomming is zoo goed, dat het daaraan niet kan liggen! Aan mijn stem misschien?

Onder het spreken had hij verschillende medische instrumenten uit de kist genomen en die op de tafel uitgespreid.

Daarop trad hij weder naar het bed toe en keek den chef van de dievenbende strak aan.

— Ik verkeer toch niet in gevaar, dokter? vroeg de zieke.

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles; in zich zelf voegde hij er aan toe: De kerel zal over een week weer op de been zijn — hij is sterk als een paard en dat beetje koorts beteekent niets. Kom, laat ik beginnen

met onzen vriend een middeltje toe te dienen, dat hem gedurende eenige uren het zien en het hooren onmogelijk zal maken.

Hij trad snel op de tafel toe en nam uit de handtasch, die hij had meegebracht een klein doosje, waaruit hij een propje watten nam, dat hij den zieke even onder den neus hield.

Nauwelijks had deze eenige keeren ademgehaald, of zijn oogen sloten zich en hij verzonk in diepe rust.

— Zoo, dat is al weer een minder, mompelde Raffles, onze vriend kan zijn armen heel goed bewegen en het zal mij niets verwonderen.....

Hij voleindigde den zin niet, en trad snel op het hoofdkussen toe, en lichtte dit op.

— Ik dacht het wel, zeide hij bij zich zelve, een browning van zwaar kaliber, die was zeker bestemd om den dokter in bedwang te houden, als deze soms neiging tot vluchten mocht toonen.

Onder het spreken was hij langs den wand gelopen en had beurtelings aan de knoppen van alle deuren gedraaid.

Twee waren er op slot, maar de derde deur kon hij gemakkelijk openen.

Een vunze lucht drong hem in den neus.

— Ei, ei! zeide hij zachtjes in zich zelf lachend, ik geloof, dat ik hier een goede ontdekking heb gedaan. Die gang leidt waarschijnlijk naar buiten en komt ergens aan den anderen kant van het eilandje uit, zeker in de buurt van een aanlegplaats voor een bootje! Ingeval de bandieten overvallen worden, maken zij zeker van deze gang gebruik. Het is goed, dat ik het weet! Ik zal.....

Hij kon den zin niet voltooien; toen hij de deur weder gesloten had en weder binnen wilde treden, keek hij recht in de flikkerende oogen van de schoone Russin, die met een onderzoekenden, wantrouwenden blik op hem gevestigd waren.

Zij had de handen op den rug gevouwen en wipte op de punten van haar teenen heen en weer, zachtjes fluitend en Raffles geen oogenblik uit het oog verliezend.

Deze had zijn kalmte vrij spoedig herkregen en keek Sonja Demetriefff vastberaden in het bleeke gelaat.

De Russin was de eerste, die het stilzwijgen verbrak.

— Dokter Ferguson, mag ik weten, wat u bewogen heeft die deur te openen, ofschoon gij u gisteren, als ik het mij wel herinner, onder eede verplicht hebt om geen van deze drie deuren aan te raken?

— Heb ik dat waarlijk gedaan? vroeg Raffles, terwijl hij een paar stappen naar voren deed.

— Herinnert gij u dat dan niet meer? vroeg de schoone Russin toornig, gij schijnt een zeer kort geheugen te hebben.

— Dat is inderdaad het geval, zeide Raffles, terwijl hij vliegensvlug bij zichzelf overwoog, wat hem te doen stond.

— Ik zou u toch aanraden uw hersens wat beter te gebruiken, vervolgde Sonja Demetriefff, en nu vraag ik nogmaals, wat gij achter die deur gezocht hebt.

— Datgene, wat ik er achter dacht te vinden: een gang, antwoordde Raffles kalm.

— Waagt gij het, met mij te spotten, dokter Ferguson! riep Sonja met bliksemende oogen uit, terwijl haar stem van woede trilde.

— Ik spot in het geheel niet, antwoordde Raffles kalm, wien het er blijkbaar om te doen was om tijd te winnen en een plan te bedenken om zich uit dezen gevaarlijken toestand te redden. Maar in de meeste huizen bevindt zich achter een deur of een kamer, of een gang, gij ziet dat mijn redeneering niet zoo dwaas is.

— Zoo, dokter Ferguson, vindt gij dat? zeide Sonja en haar stem verkreeg een sissenden klank. En wat denkt gij wel, dat het doel dezer gang is?

— Dat kan ik onmogelijk raden, antwoordde Raffles vriendelijk.

— Zooveel te beter voor u, dokter, want ik bezweer u, dat het u zal berouwen, indien u zoudt willen trachten er gebruik van te maken.

Even heerschte er zwijgen en toen begaf de Russin zich naar het bed, om naar den zieke te kijken.

— Hebt gij hem onderzocht? vroeg zij ruw.

— Dat heb ik.

— En hoe is zijn toestand?

— Hij slaapt nu rustig!

Sonja keek den zieke nauwkeurig aan en boog zich over zijn gelaat heen.

Plotseling stond zij met een ruk weder overeind en riep:

— Maar dat is geen natuurlijke slaap, dokter Ferguson!

— Wat meent gij? vroeg Raffles zoo kalm mogelijk, ofschoon al zijn zenuwen gespannen waren.

— Wat ik meen, vraagt ge? Wilt gij mij nu eens eindelijk zeggen, wat gij van zins zijt, gij dwaas? Gij zult toch waarlijk niet zoo krankzinnig zijn, het tegen twaalf krachtige mannen op te nemen, en tegen een vrouw, die voor niets terugdeinst, als men haar kwaad

wil doen? Nog eens zeg ik u: De zieke slaapt niet op natuurlijke wijze, gij hebt hem iets onder den neus gehouden, dat is duidelijk te ruiken! Gij hoeft niet te weten, wie ik ben, maar ik verzeker u, dat ik zelf al te goed op de hoogte ben van bedwelmende middelen.

— Welnu, als het zoo was, dan zou ik het toch alleen gedaan hebben, om den patient rust te geven, antwoordde Raffles bedaard.

Raffles stond nog steeds bij de deur, terwijl de schoone Russin van het bed naar de tafel was gegaan en nu dicht bij de geopende handtasch stond, welke Raffles had meegebracht.

— Dat klinkt wel aannemelijk, zeide Sonja Demetriefff langzaam, terwijl zij haar oogen onderzoekend door het vertrek liet dwalen en ten slotte weder dringend op den gewaanden dokter vestigde.

Toen wierp zij, zonder dat Raffles het zag, een snellen blik in de geopende handtasch en haar gelaat vertrok krampachtig.

Haar stem had echter denzelfden kouden, snijden klank, toen zij na eenige oogenblikken opmerkte:

— Wilt gij mij eens zeggen, dokter Ferguson, hoe laat gij gisterennacht door mijn mannen zijt overvallen? Dat zult gij nog wel goed weten.

Een bliksemsnelle gedachte schoot Raffles door het hoofd: ijs wantrouwe hem!

Hij antwoordde echter rustig:

— Het was ruim elf uur, als ik mij niet vergis.

— Elf uur, juist, hernam Sonja langzaam. En — welke kleur had het paard voor het rijtuig, dat u wegbracht?

Raffles' hart begon luid te bonzen, maar opnieuw wist hij zich te beheerschen en kalm te antwoorden:

— Het spijt mij, dat ik u daarop niet kan antwoorden, madam! Het was zeer donker en bovendien werd ik zoo snel overvallen en waren mijn zenuwen zoo overstuur, dat ik daarop onmogelijk heb kunnen letten.

— Nu, het was weliswaar volle maan — maar ik wil aannemen, dat gij het niet gezien hebt. Het spijt mij, ik was zeer nieuwsgierig naar de kleur van het paard. Weer heerschte er zwijgen.

De schoone Russin had nog steeds de handen op den rug gevouwen.

Raffles voelde, dat zij met hem speelde als de kat met de muis en toch had hij onmogelijk kunnen zeggen, in welke mate en waarom zij hem wantrouwe.

— Dokter Ferguson, zoo begon Sonja Demetriefff opnieuw, na eenigen tijd te hebben nagedacht, toen gij gisteren hier werd gebracht, zijt gij allereerst een groot

vertrek binnengetreden, dat helder verlicht was, er waren daar vrij wat personen aanwezig. Kunt gij mij zeggen hoeveel?

— Van tien tot vijftien personen ongeveer, zeide Raffles langzaam.

Toen vestigde zij haar brandende oogen, loerend als van een kat, op het gelaat van den man voor haar en zeide toen snel, alsof zij er een eind aan wilde maken:

— Zeg mij eens, dokter Ferguson, behooren stalen boeien ook tot den inventaris van een dokterstasch?

Raffles gevoelde, dat hij verloren was.

Hij las zijn dood in de gloeiende oogen van de wraakzuchtige Russin. Hij wilde een stap vooruit doen, terwijl hij de hand naar zijn zak bracht.

Het was te laat!

De twee kleine handen, die tot dusverre achter den rug waren gehouden, kwamen te voorschijn en in een daarvan glinsterde een revolver, waarvan de loop maar al te nauwkeurig de richting van zijn voorhoofd aanwees.

— Geen stap vooruit, mijn waarde dokter Ferguson, of wat gij dan anders moogt zijn, of het zou u duur te staan komen, vulde Sonja Demetriefff aan. Handen op!

Raffles zag wel in, dat tegenstand hem niet zou baten, daar op het stemmenrumoer dadelijk een zestal bandieten was binnengestormd, en stak langzaam de handen omhoog.

— Wat beteekent dat lawaai, Sonja? vroeg een der bandieten, verbaasd van de jonge vrouw naar den gewaanden dokter kijkend.

— Dat beteekent, Pablo, dat deze heer hier al dadelijk mijn wantrouwen heeft opgewekt, ofschoon ik eerlijk moet bekennen, dat hij op dokter Ferguson gelijkt als de eene druppel water op den andere; dat moet verder beteekenen — zij rommelde nu met de hand in de tasch, die Raffles had meegebracht — dat deze zonderlinge dokter geen medische instrumenten meebrengt, maar daarentegen niet minder dan twaalf stuks inbrekerswerktuigen en nog eenige voorwerpen, waarvan ik den aard niet ken, maar die heel zeker geen lancetten of andere doktersinstrumenten zijn. En laat ons nu eens onderzoeken, wie deze vriend toch eigenlijk is. Fouilleert hem eens goed, mannen.

Drie der bandieten traden op Raffles toe, die zelfs geen poging deed om zich te verzetten, daar hij wel wist, dat het dan dadelijk met hem gedaan was.

Twee hunner grepen hem vast, terwijl de derde zijn zakken begon te onderzoeken.

Maar volgens zijn gewoonte had Raffles volstrekt niets bij zich, waaruit zijn ware aard zou zijn gebleken.

De bandieten brachten dan ook niets te voorschijn, dan zijn twee groote revolvers, een bos loopers en enkele zeer sterke zaagjes, in staat om dikke stalen staven door te zagen.

— Kun jullie niets vinden? riep Sonja ongeduldig uit.

— Niets, antwoordde Pablo, die had toegekeken. De kerel is zwaar gewapend, maar wij kunnen in zijn zakken niets vinden, waaruit zijn identiteit blijkt.

De Russin stampte woedend met den kleinen voet op den vloer.

— Maar ik weet ook niet goed, wat je eigenlijk denkt, Sonja, zeide Pablo, die haar trachtte te kalmeeren. Wat heeft Dr. Ferguson nu eigenlijk op zijn geweten?

— Niets meer of minder dan dat hij Dr. Ferguson in het geheel niet is, antwoordde Sonja schamper.

— Wat zeg je daar? riep Pablo verbaasd uit, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Als hij niet Dr. Ferguson is, wie zou hij dan zijn?

— Wie? kreet de Russin woedend. Wie anders dan dezelfde ellendeling, die ons eenige weken geleden dien verraderlijken streek gespeeld heeft en het grootste gedeelte van onze makkers aan de politie heeft overgeleverd.

— Meen je dat werkelijk? schreeuwde Pablo, terwijl zijn oogen dreigend begonnen te fonkelen.

— Ik ben er zeker van, antwoordde de Russin.

— Maar ik herhaal je nogmaals, dat hij op Dr. Ferguson gelijkt, alsof deze het zelf was.

— Dat komt, omdat die duivel zich zoo goed te vermommen weet, riep Sonja Demetriefff uit.

Toen deed zij plotseling eenige stappen naar Raffles toe, deed een snellen greep en rukte hem woest de pruik van het hoofd.

— Heb ik het niet gezegd? gilde zij, hij is evenmin Dr. Ferguson als ik. We zijn verraden en verkocht, mannen!

— Nog niet, Sonja! Nog niet! brulde Pablo, terwijl hij met dreigenden blik voor Raffles ging staan, wij hebben den schurk in onze macht.....

— En hij zal hier niet levend vandaan komen, vulde Sonja Demetriefff den zin aan, op een ijskouden toon, dien Raffles, ondanks zijn moed, door merg en been drong.

— Bindt hem, mannen, zoo vervolgde zij, zich tot

de bandieten wendende, wij zullen zooals het behoort, recht over hem doen!

HOOFDSTUK VII.

Wat Henderson en Charly deden.

Charly en de chauffeur Henderson hadden reeds twee uren in de hinderlaag gelegen, op dezelfde plek, waar de eerstgenoemde en zijn meester den vorigen nacht het zonderlinge tooneel hadden bijgewoond, toen zij het naderen van het rijtuig vernamen.

— Daar zijn zij, Henderson, zeide Charly op zachten toon.

— Het werd tijd, mijnheer Brand, antwoordde de brave kerel, met uw welnemen is mijn geheele lichaam zoo stijf als een stokvisch.

— Dat zal er wel gauw uitgaan, beste Henderson, want als ik me niet vergis, zullen we werk in overvloed krijgen.

— Ik mag het lijden, mijnheer Brand, hernam Henderson, want dat stilliggen is eigenlijk gezegd niets voor mij.

Het rijtuig was nu zoo dicht genaderd, dat zij het knarsen van het grint onder de wielen duidelijk konden hooren.

Evenals den vorigen nacht, stond het stil dicht bij den vijver, het portier werd geopend en drie mannen kwamen uit het rijtuig, die snel naar den oever liepen.

Tegelijkertijd reed het rijtuig weg.

— Snel, Henderson! zeide Charly, daar gaat onze meester. Wij moeten trachten hem in te halen, voor zij den oever van den vijver bereikt hebben, maar denk er om, dat zij ons vooral niet zien.

— Dat zal lastig genoeg gaan, mijnheer, want ik behoor niet tot de kleinsten en de nacht is niet zoo donker.

— Wij zullen over den grond kruipen, zeide Charly.

Zij wierpen zich op het gras en kropen zoo snel zij konden, verborgen achter het struikgewas, naar den oever van den vijver.

De gestalten van de drie mannen voor hen staken duidelijk tegen den horizon af.

Zij waren nauwelijks vijf meter van hen verwijderd.

Reeds wilden Charly en Henderson opspringen en zich op de bandieten werpen, toen het drietal plotseling verdween, alsof ze in den grond gezonken waren.

— Kom mee! schreeuwde Charly. Wel, alle duivels, zij ontsnappen ons toch nog.

Enkele seconden later stonden zij op de plek, waar de drie mannen verdwenen waren.

Henderson keek Charly verbluft aan.

— Ik herinner mij uit mijn jeugd die mooie balletten nog wel, mijnheer Brand, zeide hij, terwijl hij zich achter het oor krabde, waar allerlei feeën en duivels zoo maar verschenen en verdwenen, zonder dat je kon zien, waar ze vandaan kwamen of heengingen, maar dit is nog wel zoo kras.

Charly stampte woedend op den grond.

— Hier op deze plek moeten ze verdwenen zijn, riep hij.

— Stamp nog eens, mijnheer, zeide Henderson, terwijl hij Charly bij den arm greep.

Nogmaals stootte Charly eenige malen met den voet op den grond.

— Het klinkt hier hol, mijnheer, riep de chauffeur uit.

— Dat is dan stom geluk, Henderson, zeide Charly, want gisteren hebben wij beiden, mijn meester en ik, hier wel een kwartier gezocht zonder iets te vinden en vanmorgen bij klaarlichten dag hebben wij er ruim een uur aan besteed. Heb je je lantaarn in gereedheid?

— Jawel, mijnheer, maar het rijtuig?

— Ik hoor en zie niets meer.

— Dan zal ik even licht voor u maken.

De electriche lantaarn begon te gloeien en Charly begon, op den grond liggend, met de grootste nauwkeurigheid den bodem te onderzoeken, overal tastende, eenig uitstekend gedeelte te vinden.

— De schurken hebben den ingang al verbazend handig verborgen, bromde hij ongeduldig, het is mij onbegrijpelijk, waar zij zoo spoedig gebleven zijn.

Henderson was intusschen met zijn lantaarn wat verder opgegaan en onderzocht het struikgewas.

Eensklaps zag Charly hem stil houden en hem wenken.

Charly ging naar den chauffeur toe en vroeg zacht:

— Wat is er?

— Zie daar dien tak van dien struik eens, mijnheer! Ziet die er erg natuurlijk uit volgens uw oordeel?

Charly keek nauwkeurig toe en bekeek den korten tak, hem door Henderson aangewezen, van dichtbij.

— Hij verschilt heel weinig van de anderen, zeide hij, heel weinig.

— Meer dan gij denkt, mijnheer. Ik ben ook al tuinman, naar gij weet, en ik moet u zeggen, dat deze

tak veel te glad is voor dien van een rhododendronstruik.

— Wij zullen het dadelijk weten, zeide Charly kort.

Hij greep den tak vast en nu bleek hem, dat deze nergens met den struik was samengegroeid.

Hij bewoog hem van links naar rechts, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Hij trachtte hem in den grond te duwen, maar ook dat mislukte.

Eindelijk trok hij er in vertikale richting aan en dadelijk liet zich een zacht gegons onder den grond hooren.

— Daar had ik mee moeten beginnen, riep Charly zegevierend uit. Natuurlijk hebben de bandieten er op gerekend, dat men wel eens op dien tak zou kunnen trappen, al was de kans ook zeer klein.

Beide mannen sprongen op, en nauwelijks hadden zij dat gedaan, of vlak voor hun voeten zakte een gedeelte van het grasveld ongeveer een meter in het vierkant en in niets van de omgeving te onderscheiden, in den grond.

Snel als de bliksem knielde Charly, die de lantaarn in de hand had gehouden, naast het gat neer, haalde een kniptang uit zijn zak en knipte met vaardige hand een ijzerdraad door, die zacht in het schijnsel van de lantaarn glinsterde.

— Wat doet u daar, mijnheer, vroeg Henderson verbaasd.

— Ik geloof, dat ik hier den draad doorgeknipt heb, Henderson, die waarschijnlijk in het onderaardsche hol een bel in beweging moet brengen, als het platvorm zakt.

— Dat zou niet zoo onmogelijk zijn, mijnheer Brand! Maar weet ge, wat wij verzuimd hebben?

— Wat dan?

— Met het platvorm naar beneden te gaan.

Charly begon zachtjes te lachen.

— Je hebt waarachtig gelijk, zeide hij. De bandieten hebben zeker de gewoonte eerst aan dat eindje tak te trekken en dan snel naar het platform te loopen voor het begint te zakken, maar zooals je ziet is het niet diep, wij kunnen wel naar beneden springen.

— Vooruit dan maar, mijnheer.

Beiden waagden den sprong en kwamen op hun voeten te land op het platvorm, dat met een dikke laag aarde en gras bedekt was.

Toen zij naar boven keken, schatten zij den afstand op ongeveer twee en een halven meter.

Voor hen opende zich een donkere gang, blijkbaar de ingang van een onderaardschen tunnel.

Nauwelijks waren zij binnengetreden, of met vaart schoot het platform weder naar boven en de beide mannen konden nu zien, dat het gedragen werd door een dikken stalen zuil.

— Die inrichting is lang niet mis, zeide Charly vol bewondering. De heeren hebben hier een hydraulische lift aangelegd.

— Heb je je wapens bij de hand, Henderson?

— Twee deugdelijke revolvers, mijnheer Brand.

— Ik ook, en bovendien nog een aardig instrumentje, dat geschikt is om schrik in te boezemen. En nu, voorwaarts, neem je revolvers in de hand en schiet gerust alles overhoop, wat weerstand biedt. Ik geloof, dat onze meester in groot gevaar verkeert.

Snel liepen zij door de onderaardsche gang, die blijkbaar onder het water doorliep.

— Wij moeten ongeveer honderdvijftig passen loopen, Henderson, zeide Charly, zoo zacht hij kon fluisterend.

Toen zij dien afstand hadden afgelegd stonden zij stil.

Charly doofde de electriche lantaarn.

Een onderdrukt stemmenrumoer klonk zwak tot hen door en een flauw lichtschijnsel kwam door de retsen van een deur op eenige voeten afstands van hen.

Henderson bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charly Brand en fluisterde:

— Zou deze tunnel geen dwarsgangen hebben, mijnheer?

— Waarom? vroeg Charly.

— Omdat het dunkt mij zeer gevaarlijk is, om zoo onverhoeds hier binnen te dringen. Gij weet immers niet hoeveel er zijn.

— Twaalf of hoogstens veertien.

— Dat is weinig als zij plotseling overvallen worden, maar het is een heel leger, als bijvoorbeeld deze deur op slot is en wij rammelen aan den kruk.

— Dat is waar, antwoordde Charly, laten we dan maar eens zoeken.

Hij ontstak zijn lantaarn opnieuw en nu bleek het hem, dat zij vlak voor den ingang van een zeer smalle gaanderij stonden, die zich blijkbaar onder het eilandje uitstreekte en waarschijnlijk met een ander gedeelte van het onderaardsche diëvenhol in verbinding stond.

Zonder te aarzelen drongen zij de gaanderij binnen.

Deze maakte verscheidene bochten en driemaal passeerden zij een zwaren eikenhouten deur, die ingeval

van overrompeling misschien van binnen uit gesloten kan worden.

— Ja, Henderson, wij hebben hier met gevaarlijk goedje te doen. Als zij wisten, dat wij hier nu liepen, zouden zij in staat zijn de deuren te sluiten en ons als ratten te vangen en opgesloten te houden.

— Dan moesten we maar gauw doorloopen, mijnheer, meende de brave chauffeur, voor een kogel ben ik niet bang, maar hier den hongerdood te sterven — brrr!

Snel liepen zij verder.

De zijgang scheen een groote bocht te beschrijven.

Eindelijk verbreedde zij zich weder tot omstreeks anderhalven meter.

— Ik geloof, dat wij nu het hol van een andere zijde weder naderen, zeide Charly op zachten toon.

Zij liepen nog een honderdtal schreden verder, tot zij plotseling gestuit werden door een deur.

Voorzichtig draaide Charly aan den knop.

De deur was gesloten.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een volmaakte duisternis scheen er aan den anderen kant van de deur te heerschen.

Hij haalde een bos loopers te voorschijn en binnen vijf minuten draaide de deur zachtjes en onhoorbaar op haar grendels.

Charly en Henderson traden binnen en deden de deur zachtjes weder dicht.

Plotseling greep de jonge man den chauffeur bij den arm.

Zijn scherp oor had een zacht gekreun vernomen, dat uit een hoek van het vertrek scheen te komen.

Hij liet de electriche zaklantaarn weder gloeien en richtte die op de plek van waar het gekreun kwam.

Het licht van zijn lantaarn viel juist op het bleeke gelaat van een man, die met gesloten oogen in een laag ijzeren ledikant lag.

Dadelijk had Charly den toestand begrepen.

Hij wenkte Henderson om mede te gaan en beiden traden op het bed in den hoek toe.

Charly haalde een doek uit zijn zak en bond dien vlug en stevig over den mond van den zieke.

Juist hadden zij dit gedaan, toen een dof stemmen-gemompel hen deed opzien.

— Wat is dat? fluisterde Henderson op gedempten toon.

— Het geluid komt van hiernaast, antwoordde Charly.

Beiden slopen op hun teenen naar de deur, waardoor Raffles zoeven het ziekenvertrek was binnengetreden.

Charly legde zijn oog voor het sleutelgat en trachtte daar vervolgens doorheen te zien.

Toen richtte hij zich weder op en zeide fluisterend tot zijn metgezel:

— Er moet een gordijn voor de deur hangen, ik kan niet zien en toch zijn hiernaast verscheidene menschen. Zou die deur naar dezen kant open gaan, dan waren wij gered.

— Het is te probeeren, mijnheer!

Charly haalde zijn tasch met instrumenten uit zijn binnenzak en begon met het slot en de grendels van de deur rijkelijk met olie te voorzien, daarop trachtte hij haar te openen.

Tot zijn verwondering en blijdschap kon hij de deur niet alleen dadelijk open krijgen, maar ook naar zich toe trekken, zoodat zij dus nu alleen door het gordijn van de naastgelegen zaal waren gescheiden.

Dadelijk werd het stemmenrumoer duidelijker.

Charly schoof het gordijn met de uiterste voorzichtigheid een weinig ter zijde en wierp een blik in het vertrek.

Wat hij daar zag, deed zijn bloed verstijven.

Om een groote, met een zwart laken gedekte tafel in het midden zaten twaalf gemaskerde mannen en in het midden van de lange zijde was een vrouw gezeten, die hij onmiddellijk herkende: Sonja Demetriefff!

Op een soort verhevenheid stond John Raffles, met de handen op den rug gebonden.

Om zijn hals was de lus bevestigd van een dik koord, dat om een katrol in de zoldering van het vertrek liep en van daar naar een soort windas, die in een der hoeken in den bodem was bevestigd.

Het touw hing in een flauwe bocht, een paar slagen zouden voldoende zijn om den ongelukkige tusschen hemel en aarde te doen slingeren.

Snel trok Charly Henderson achteruit in het vertrek en zeide zoo zachtkens, dat hij zich zelf nauwelijks kon verstaan:

— Neem je revolver in de eene en je dolkmes in de andere hand, let goed op wat ik doe. Zoodra ik binnentreed met mijn bom in de handen, snel je naar een kleine verhooging, waarop je onze meester zult zien staan, en snijdt de touwen door, waarmee hij gebonden is. Dan geef je hem dadelijk je tweede revolver — en de rest loopt van zelf. En wees kalm, wat ik je bidden mag, want het leven van onzen meester staat op het spel.

Weer stak hij de hand in den zak en haalde daaruit

een rond flauw glanzend voorwerp, dat hij stevig in de eene hand nam.

Nu trad hij weer op het gordijn toe.

Sonja Demetriefff was opgestaan en haar stem klonk snijdend, toen zij langzaam de volgende woorden sprak:

— De bende der „Aasvogels” kent geen genade voor verraders! Welk vonnis eischen wij tegen dengeen, die onze geheimen tracht te doorgronden, of ons aan de politie tracht over te leveren?

Als één man stonden de twaalf bandieten van hun zetel op en als één stem klonk het:

— De dood!

— Welnu, dat het vonnis voltrokken worde, snierpte de stem der Russin.

— Wacht wat! klonk plotseling een heldere stem, toen twee mannen op den windas wilden toetreden.

Als door den donder getroffen wendden allen het hoofd om naar de deur van de ziekenkamer.

Het gordijn was ter zijde gerukt en daar stond een man met opgeheven hand, die een rond, dof, zwart voorwerp omklemde, waarvan de aard niet te miskennen viel!

En achter die man was de reusachtige gedaante van een tweeden indringer zichtbaar.

— Wie een stap waagt te doen, zoo ging de heldere stem voort, gaat met mij de lucht in. Handen op!

Twaalf paar handen gingen als bij tooverslag de lucht in.

Henderson snelde het vertrek binnen en sneed de banden door, waarmee Raffles geboeid was, daarna drukte hij hem een zijner revolvers in de hand.

— Ik dank je, vrienden! riep Raffles uit, met een dankbaren blik naar zijn trouwe metgezellen. Houdt hen in bedwang, dan zal ik even mijn tasch te hulp roepen.

Hij trad van de verhooging af en greep de tasch, die daar was neergelegd.

En nu werd de stilte gedurende eenige seconden verbroken door het geklikklak van metaal, telkens als een paar boeien om een paar polsen werd gesloten, dadelijk gevolgd door het kletterend geluid van een revolver, die in een hoek van het vertrek op een steenen vloer werd geworpen.

Ten slotte kwam Raffles bij Sonja Demetriefff, die met een gelaat, witter dan sneeuw en over alle leden sidderend het schouwspel had gadeslagen.

— Madam, zeide hij op hoffelijken toon, ik heb u reeds eenmaal uit de handen der justitie gehouden, tot

mijn spijt kan ik u die beleefdheid niet ten tweeden male bewijzen. Gij allen loopt voor ons uit en waagt het niet ook maar één stap zijwaarts te doen, want mijn trouwe vriend daarginds zal gebruik maken van het voorwerp, dat gij daar in zijn hand ziet.

De zwijgende optocht begon.

Door de nauwe gang bereikten zij den geheimen ingang weder, waarvan Raffles spoedig het mechanisme had gevonden.

Bij vieren tegelijk werden de boeven naar boven gebracht.

Op den grooten weg wachtte reeds de auto, bestuurd door den chauffeur van een garagehouder.

De twaalf geboeide bandieten werden er in geladen.

— En de zieke? vroeg Sonja met gesmoorde stem en met een blik vol haat, terwijl zij op Raffles toetrad.

— Daarvoor zal gezorgd worden, Madam, antwoordde de groote onbekende koel. Stap in, wat ik u verzoeken mag.

In razende vaart reed de auto naar het ziekenhuis, waar Dr. Ferguson nog steeds wachtte en waar de bandieten veilig in een van de groote kelders werden opgesloten.

Toen de deur achter hen gesloten zou worden, wierp Charly het voorwerp, dat hij nog steeds in de hand had gehouden, met vroolijk gelaat in de hoogte.

Een kreet van afgrijzen en schrik steeg toen onder de schurken op.

Maar de „bom” kaatste eenige malen op de steenen vloer op en neer, en rolde toen heel ongevaarlijk in een hoek!

— Het was kinderspeelgoed, mijne heeren! riep Charly lachend uit. Een gummibal van 10 pence! Ik heb de eer u te groeten.

Enkele minuten later had Raffles afscheid genomen van Dr. Ferguson en na nog een half uur kwamen twee politie-auto's de geknipte bandieten afhalen.

De volgende aflevering (No. 146) bevat:
„Ram Bharat, de wurger”.

In den
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL
HEERENGRACHT 313, AMSTERDAM

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag.
10 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
10 cent per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
10 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal

Het Vreemdenlegioen
Boeiende schetsen uit het leven der
soldaten in Afrika
in fraai gekleurden omslag
10 cents per nummer.
Van dit werk zijn
nog slechts vier diverse nummers voorradig.

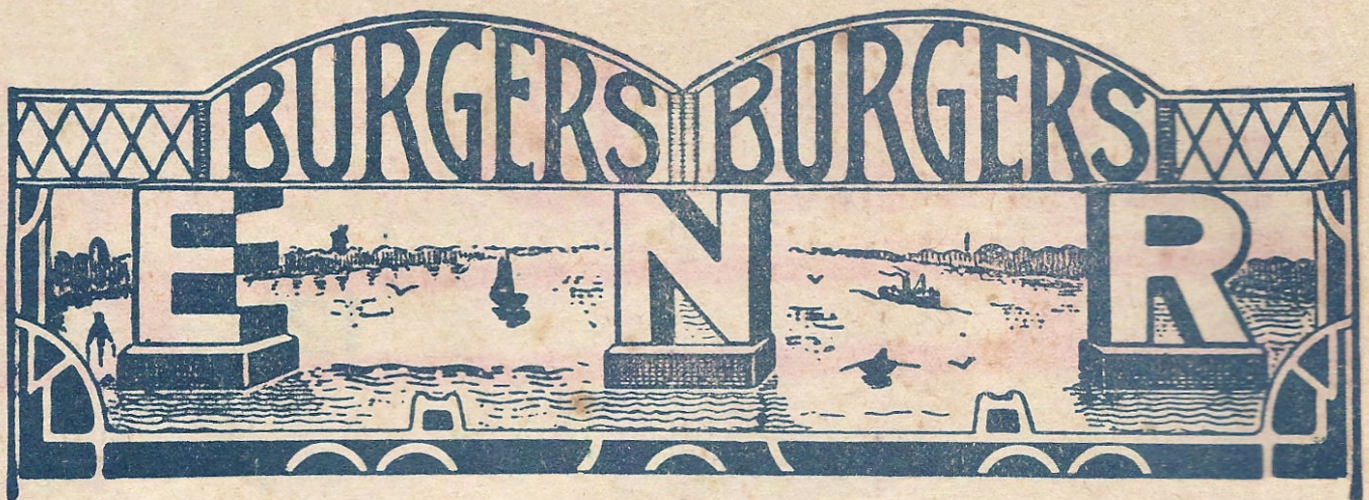
Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke
De Oorlogsspion.
Romantische beschrijving van den oorlog gedurende het jaar 1915.
26 nummers
In prachtige omslag 10 cents per nummer.
België's verwoesting.

Achter de Schermen.
Romantisch verhaal over de aanleiding tot den grooten oorlog.
7 nummers — 10 cents per nummer.
Prachtige omslag.
Onthullingen door een Staatsman.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

„Het is een oude geschiedenis,
toch blijft ze altijd nieuw.”

Dat is, dat het

BURGERS

E. N. R.

rijwiel van de OUDESTE FABRIEK

steeds blijft

HET NIEUWSTE

op rijwielgebied.